A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (második tanács)

2012. szeptember 18.*

„Növényfajták — A LEMON SYMPHONY növényfajta végleges fajtaleírásának kiigazítására vonatkozó határozat — A LEMON SYMPHONY növényfajta részére megadott közösségi oltalom törlése iránti kérelem — A LEMON SYMPHONY növényfajta részére megadott közösségi oltalom érvénytelenségének megállapítása iránti kérelem — A SUMOST 01 növényfajta közösségi növényfajta-bejelentése — A CPVO fellebbezési tanácsa előtti szóbeli eljárásra történő idézés — A tárgyalás kitűzésére vonatkozó, legalább egy hónapos határidő”

A T-133/08., T-134/08., T-177/08. és T-242/09. sz. egyesített ügyekben,

**Ralf Schräder** (lakóhelye: Lüdinghausen [Németország], képviselik: T. Leidereiter és W.-A. Schmidt ügyvédek, valamint a T-133/08. és T-134/08. sz. ügyekben T. Henssler ügyvéd)

felperesnek,

a **Közösségi Növényfajta-hivatal (CPVO)** (képviselik kezdetben: B. Kiewiet és M. Ekvad, később: M. Ekvad, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: A. von Mühlendahl ügyvéd és a T-242/09. sz. ügyben A. von Mühlendahl és H. Hartwig ügyvédek)

alperes ellen,

a fellebbezési tanács előtti eljárásban részt vevő másik fél, a Törvényszék előtti eljárásban beavatkozó:

**Jørn Hansson** lakóhelye: (Søndersø [Dánia], képviselik: G. Würtenberger és R. Kunze ügyvédek)

részvételével

a T-133/08. sz. ügyben a CPVO fellebbezési tanácsának a LEMON SYMPHONY növényfajtának a közösségi növényfajta-oltalmi lajstromban szereplő végleges fajtaleírása hivatalból történő kiigazítására vonatkozó határozattal kapcsolatban 2007. december 4-én hozott határozata (A 007/2007. sz. ügy) ellen indított keresete; a T-134/08. sz. ügyben a CPVO fellebbezési tanácsának a LEMON SYMPHONY növényfajta részére megadott közösségi növényfajta-oltalom törlése iránti kérelemmel kapcsolatban 2007. december 4-én hozott határozata (A 006/2007. sz. ügy) ellen indított keresete; a T-177/08. sz. ügyben a CPVO fellebbezési tanácsának a SUMOST 01 növényfajta közösségi növényfajta-oltalmi bejelentésével kapcsolatban 2007. december 4-én hozott határozata (A 005/2007. sz. ügy) ellen indított keresete; és a T-242/09. sz. ügyben a CPVO fellebbezési tanácsának a LEMON SYMPHONY növényfajta részére megadott közösségi növényfajta-oltalom érvénytelenségének megállapítása iránti kérelemmel kapcsolatban 2009. január 23-án hozott határozata (A 010/2007. sz. ügy) ellen indított keresete tárgyában,

* Az eljárás nyelve: német.

A TÖRVÉNYSZÉK (második tanács)

tagjai: N. J. Forwood elnök (előadó), F. Dehousse és J. Schwarcz bírák,

hivatalvezető: C. Heeren tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2012. február 28-i tárgyalásra,

meghozta a következő

**Ítéletet**

## Jogi háttér

1 A közösségi növényfajta-oltalmi jogokról szóló, 1994. július 27-i 2100/94/EK tanácsi rendelet (HL L 227., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 16. kötet, 390. o.; a továbbiakban: rendelet) 5. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében:

„(1) Közösségi növényfajta-oltalom tárgyát képezheti valamennyi növényrendszertani nemzetséghez és fajhoz tartozó fajta, ideértve többek között a nemzetségek és fajok közötti hibrideket is.

(2) E rendelet alkalmazásában »fajta« az a legkisebb besorolású önálló növénycsoportosítás, amely – függetlenül attól, hogy kielégíti-e az oltalmazhatósági feltételeket:

– adott genotípusból vagy genotípusok kombinációjából kifejeződött jellemzők által meghatározható,

– bármely más növénycsoportosítástól legalább egy ilyen kifejeződött jellemző tekintetében megkülönböztethető,

és

– jellemzőit megőrző szaporításra alkalmas egységet alkot.”

2 A rendelet 6. cikke értelmében közösségi növényfajta-oltalomban részesülhetnek azok a fajták, amelyek megkülönböztethetőek, egyneműek, állandóak és újak. A megkülönböztethetőségre, az egyneműségre és az állandóságra vonatkozó kritériumokat angol rövidítéssel gyakorta csak DUS-nek (distinctiveness, uniformity, stability) nevezik.

3 A rendelet 7. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„Valamely fajtát megkülönböztethetőnek kell tekinteni, ha egy adott genotípusból vagy genotípusok kombinációjából kifejeződött jellemzőiben egyértelműen eltér bármely más, az 51. cikknek megfelelően meghatározott bejelentési napon közismert fajtától.”

4 Az egyneműség, az állandóság és az újdonság kritériumát a rendelet 8., 9. és 10. cikke határozza meg.

## A jogvita előzményei

*A CPVO előtti közigazgatási eljárások*

5 1996. szeptember 5-én a beavatkozó, Jørn Hansson, a rendelet alapján közösségi növényfajta-bejelentési kérelmet nyújtott be a Közösségi Növényfajta-hivatalhoz (CPVO-hoz). A kérelmet 1996/0984 számon vették nyilvántartásba. A növényfajta, amelynek tekintetében a bejelentő az oltalmat igényelte, az *Osteospermum ecklonis* növényfajba tartozó, LEMON SYMPHONY növényfajta volt.

6 Ezt a növényfajtát a nemesítője, Masayuki Sekiguchi 1994-ben már bejelentette Japánban. Az 1994. április 18-án tett ezen bejelentés benyújtásakor a kérelemben a „növényfajta jellemzőinek felsorolásánál", a „Növény nagysága" című rubrikában az 5-ös számjelet tüntették fel, ami „közepesnek" felel meg.

7 A CPVO a rendelet 55. cikkének (1) bekezdése alapján felkérte a Bundessortenamtot (a német szövetségi növényfajta-hivatalt) a LEMON SYMPHONY szakmai szempontok szerinti vizsgálatának elvégzésére.

8 1996. november 6-i levelében a Bundessortenamt azt kérte a CPVO-tól, hogy küldje el neki a LEMON SYMPHONY növényi anyagát annak érdekében, hogy el tudja végezni a szakmai vizsgálatot. Az említett levélben a Bundessortenamt részletesen leírta, hogy „20 darab kommersz minőségű, metszetlen, növekedésszabályozó hozzáadása nélkül nevelt fiatal növényre" gondol.

9 A beavatkozó 1997. január 10-én elküldte a Bundessortenamtnak a kért növényi anyagot.

10 1997. január 13-án kelt, Menne kisasszony, a Bundessortenamt-nak a LEMON SYMPHONY szakmai vizsgálatával megbízott munkatársa által aláírt levelében a Bundessortenamt a következőkről tájékoztatta a CPVO-t:

„A CPVO szakmai protokolljának a megkülönböztethetőség, egyneműség és állandóság vizsgálatára vonatkozó II. része második francia bekezdésének megfelelően tájékoztatjuk Önöket, hogy a tárgymezőben említett növényfajta szaporítóanyaga, amelyet részünkre megküldtek, értékesítésre szánt, bimbós növényekből állt, amelyeket növekedésszabályozóval kezeltek, és metszettek. Ennélfogva a szakmai vizsgálat megfelelő lefolytatása akadályozott."

11 A szakmai vizsgálatot az 1997-es év folyamán később mégis elvégezték, a Bundessortenamt azonban ma már nem tudja megmondani, hogy az közvetlenül a beavatkozó által megküldött növényi anyag, vagy pedig – miként azt az aktában található, 1997. január 30-i keltezésű, kézzel írt jegyzet tanúsítani látszik, amelynek szövege a következő: „A Bundessortenamt hajtásokat készített, megvárni!, TK 30/01/97" – az abból nyert hajtások tekintetében történt-e. Ezen szakmai vizsgálat során, amelyet a Bundessortenamt 1997. augusztus 8-án kiadott, a vizsgálatokra akkoriban alapvetően irányadónak tekintett és hatályos „VI. sz. tulajdonságtáblázata" alapján végeztek el, a LEMON SYMPHONY-t összehasonlították több más *Osteospermum* fajtával. E szakmai vizsgálat eredményeképpen a Bundessortenamt azt állapította meg, hogy a LEMON SYMPHONY megfelel a DUS-kritériumoknak, és így közösségi növényfajta-oltalomban részesülhet.

12 1997. október 16-án a Bundessortenamt, ugyanezen „VI. sz. tulajdonságtáblázat" alapján elkészítette a vizsgálati jelentést, amelyhez csatolták a LEMON SYMPHONY végleges fajtaleírását. E fajtaleírásból az derül ki, hogy a „Szár tartása" „egyenes" (számjel: 1).

13 1999. április 6-i határozatával a CPVO megadta a LEMON SYMPHONY tekintetében a közösségi növényfajta-oltalmat, és a Bundessortenamt által az e növényfajta tekintetében 1997-ben elkészített hivatalos fajtaleírás szó szerinti átvételével bejegyezte azt a közösségi növényfajta-oltalmi lajstromba.

14 2001. november 26-án a felperes, Ralf Schräder, a rendelet alapján közösségi növényfajta-bejelentési kérelmet nyújtott be a CPVO-hoz. A kérelmet 2001/1758 számon vették nyilvántartásba. A növényfajta, amelynek tekintetében az oltalmat igényelték, az *Osteospermum ecklonis* növényfajba tartozó, SUMOST 01 növényfajta volt. E növényfajtát a Jungpflanzen Grünewald GmbH (a továbbiakban: Grünewald) nevű társaság termeszti és értékesíti, amelyben a felperes üzlettársként 5%-os részesedéssel rendelkezik.

15 Mivel úgy ítélte meg, hogy a SUMOST 01 termesztése és értékesítése sérti a LEMON SYMPHONY tekintetében fennálló jogait, a beavatkozó bitorlási keresetet indított a Grünewalddal szemben a német polgári bíróság előtt, annak érdekében, hogy ez utóbbit eltiltsák a SUMOST 01 értékesítésétől, valamint megfelelő kártérítésre kötelezzék. Miután a Bundessortenamtot kirendelte igazságügyi szakértői vélemény elkészítésére, amely „összehasonlító termesztési vizsgálatot" követően megállapította, hogy a SUMOST 01 nem különböztethető meg egyértelműen a LEMON SYMPHONY-tól, a Landgericht Düsseldorf (düsseldorfi területi bíróság, Németország) 2005. július 12-i ítéletében helyt adott e kereseti kérelmeknek, amely ítéletet a fellebbezési kérelem alapján eljáró Oberlandesgericht Düsseldorf (düsseldorfi tartományi ítélőtábla, Németország) 2006. december 21-i ítéletével helyben hagyott. Ezen igazságügyi szakértői vélemény alapján a Grünewald azt állította, hogy a LEMON SYMPHONY-nak az összehasonlításnál használt növényi anyaga nem egyezett az 1997-ben, e növényfajta közösségi növényfajta-oltalmának megadása kapcsán vizsgált növényi anyaggal. A Grünewald által a Bundesgerichtshof (szövetségi legfelsőbb bíróság, Németország) előtt hatáskör hiányának megállapítása iránt indított felülvizsgálati kérelmet ez utóbbi bíróság 2009. április 23-i ítéletével elutasította. Ezen ítélete ugyanakkor felülvizsgálati kérelemmel megtámadható lett volna, ha a LEMON SYMPHONY növényfajta-oltalmának érvénytelenségét kellett volna megállapítani.

16 A német polgári bírósághoz benyújtott bitorlási kereset alapján indult eljárás során a beavatkozó azt az elgondolást védte, hogy a LEMON SYMPHONY soha nem volt egyenesszárú növényfajta. E tekintetben benyújtott egy szakértői véleményt, amelyet a hannoveri (Németország) Lehr- und Versuchsanstalt für Gartenbau (kertészeti oktatási intézmény és kutatóintézet) részéről Dr Ludolph készített. E véleményben a szakértő a következőket emelte ki:

„A Bundessortenamt 1997-es vizsgálata úgy határozza meg a LEMON SYMPHONY-t, mint egyenesszárú növényfajtát. A kísérletek alapján levont tapasztalatok és megfigyelések, valamint az elmúlt évek során végzett értékelések és a termesztési vizsgálatok szerint a LEMON SYMPHONY nem olyan növényfajta, amely teljes mértékben egyenesen nő. Bár a termesztési időszak elején, a cserépbe ültetést követően körülbelül két hónapig, viszonylag egyenesen nő, ezt követően, a szabadba való kiültetés után (júniusban vagy júliusban, a termesztési időszak kezdetétől függően) a szárai, amelyek viszonylag rugalmasak, inkább oldalra hajlanak, és legfeljebb félegyenesnek nevezhetők. A LEMON SYMPHONY-ra annak bevezetése óta e szártartás jellemző. A mellékelt fotó (…), amely egy, a fajta piacradobásának évéből származó folyóiratból származik, félegyenes tartást mutat. A NAIROBI fajta, amelyet egyenes növekedési formája miatt összehasonlító fajtaként említenek a TG/176/3 vizsgálati jelentés fő vizsgálati szempontjait tartalmazó táblázatban, a termesztés teljes időszakában egyenesen nő. A NAIROBI tartása egyértelműen eltér a LEMON SYMPHONY-étól. A Bundessortenamt által az utóbbi időben adott egyes fajtaleírások, mint például a SEIMORA növényfajtára vonatkozó fajtaleírás, a SYMPHONY egyéb fajtáit, amelyek ugyanolyan növekedési jellemzőkkel rendelkeznek, mint a LEMON SYMPHONY, általában félegyenesnek minősítik."

17 A német polgári bíróságokhoz benyújtott bitorlási kereset alapján indult eljárással párhuzamosan a CPVO a rendelet 55. cikke (1) bekezdésének megfelelően felkérte a Bundessortenamtot a SUMOST 01 szakmai vizsgálatának elvégzésére. E 2001-ben kezdődött szakmai vizsgálat keretében többek között a LEMON SYMPHONY-t használták összehasonlító fajtaként. E szakmai vizsgálatot a Nemzetközi Növényfajtaoltalmi Unió (UPOV) által TG/176/3. számon 2000. április 5-én kiadott, a megkülönböztethetőség, az egyneműség és az állandóság vizsgálatának elvégzésére irányadó új elvek szerint végezték.

18 A SUMOST 01-re vonatkozó első vizsgálati jelentésben, amelyet a felperesnek címeztek, 2003. augusztus 1-jei keltezéssel, a Bundessortenamt közölte, hogy a vizsgálathoz még egy (második) évre van szükség, mivel az említett fajtát az összehasonlító fajtától, azaz a LEMON SYMPHONY-tól nem megkülönböztethetőnek minősítették.

19 A beavatkozó 2003. október 27-én, a rendelet 59. cikkének megfelelően írásbeli kifogást nyújtott be a CPVO-hoz a közösségi növényfajta-oltalmi jog SUMOST 01 részére történő megadásával szemben.

20 2004. október 7-én a Bundessortenamt elkészítette a SUMOST 01-re vonatkozó második vizsgálati jelentését, amelyben azt állapította meg, hogy az említett fajta nem különböztethető meg egyértelműen az egyéb általánosan ismert fajtáktól, különösen a LEMON SYMPHONY-tól.

21 2004. október 26-án a felperes, a rendelet „Állandóság” című 9. cikkével együttesen értelmezett 21. cikke alapján kérelmet nyújtott be a LEMON SYMPHONY részére megadott közösségi növényfajta-oltalom törlése iránt, azzal az indokkal, hogy a növényfajta legalább 2002 óta nem felel meg a közösségi növényfajta-oltalmi lajstromba 1997-ben bevezetett végleges fajtaleírásának. Kérelmének alátámasztásaként lényegében arra hivatkozott, hogy a LEMON SYMPHONY-nak a TG/176/3 vizsgálati jelentés – 2001-től kezdve alkalmazandó – irányadó vizsgálati elvei alapján 2001-ben elvégzett vizsgálata során e növényfajta több jellemzője eltérő minősítést kapott az ugyanezen fajta 1997-ből származó végleges leírásához képest. Szerinte ez a szóban forgó növényfajta állandóságának hiányára utal.

22 2004. december 7-én a CPVO úgy döntött, hogy a rendelet 64. cikkének megfelelően szakmai ellenőrzést végez annak ellenőrzése érdekében, hogy a LEMON SYMPHONY oltalma továbbra is változatlan formában fennáll-e. Az ezzel kapcsolatos határozatról 2004. december 15-én értesítették a felperest és a beavatkozót. A szakmai vizsgálatnál alkalmazott irányadó elvek a CPVO által 2002. október 31-én közzétett, a megkülönböztethetőség, az egyneműség és az állandóság vizsgálatára vonatkozó CPVO-TP/176/1. protokollon alapultak, amely a TG/176/3 vizsgálatra irányadó elveken alapult.

23 A Bundessortenamt által a CPVO-nak 2005. január 5-én megküldött levélből általános jelleggel az derül ki, hogy a fajtajellemzőkre használt kifejezések leírásában tapasztalható eltérések különböző tényezőkből eredhetnek, például a környezeti tényezőkhöz köthető változásokból, a figyelembe veendő összehasonlító fajták számának jelentős módosulása esetén az osztályzati skála módosulásából, valamint a minősítési osztályzatoknak a vizsgálatra irányadó új elvek alkalmazásának köszönhető módosulásából. E magyarázatok megegyeznek a Landgericht Düsseldorf által 2004. november 17-én igazságügyi szakértőként kirendelt, a Bundessortenamtnál dolgozó elbíráló, Menne kisasszony által adott magyarázatokkal.

24 2005. február 23-án a beavatkozó kifogást terjesztett elő a LEMON SMYPHONY növényfajtája oltalmának törlésével szemben.

25 2005. szeptember 14-én a Bundessortenamt elkészítette a vizsgálati jelentést, amelyben megállapította, hogy a LEMON SYMPHONY növényfajta jellemzői változatlanul fennállnak. E jelentéshez csatolták az ugyanezen napon kelt új növényfajtaleírást, amelyből az derül ki, hogy a „Szár tartása” megnevezésű jellemzőt úgy írták le, mint „vízszintesen félegyenest” (számjel: 4).

26 2005. szeptember 26-án a Bundessortenamt kiadott egy harmadik vizsgálati jelentést a SUMOST 01-re vonatkozóan, amelyből szintén az derült ki, hogy az említett fajta nem volt egyértelműen megkülönböztethető a LEMON SYMPHONY-tól.

27 2006. március 22-én a CPVO azt kérdezte a Bundessortenamttól, hogy – az *Osteospermum*-ra alkalmazandó irányadó vizsgálati elvek 1997 és 2005 között bekövetkezett változására való tekintettel – lehetséges volna-e a 2005-ben vizsgált LEMON SYMPHONY fajtára vonatkozó olyan

szakleírást készíteni, amely az 1997-ben érvényben lévő irányadó elvek szerinti tulajdonságmegnevezéseket tartalmazza. 2006. április 12-i levelében a Bundessortenamt arról tájékoztatta a CPVO-t, hogy nem lehet az általa 1997-ben használt „VI. sz. tulajdonságtáblázat” szerinti leírást adni, és a fenti 23. pontban idézett 2005. január 5-i leveléhez mellékelt, „Magyarázat az EU1996/0984. sz., LEMON SYMPHONY közösségi növényfajta oltalmának törlése iránti kérelemhez” című dokumentumra utalt vissza.

28 2006. május 18-i levelében a Bundessortenamt a következőkről tájékoztatta a CPVO-t:

„Ezennel mellékeljük a LEMON SYMPHONY-ról 1997-ben, 2003-ban és 2004-ben készített fényképeket. Ezeken az látható, hogy a szár tartása nem változott.

Az 1997-es fényképet egy diakép alapján szkennelték be, ami miatt színei és minősége kissé eltérnek a 2003-as és 2004-es fényképekéitől. Leidereiter ügyvédnő ismeri e fényképeket, mivel azokat a SUMOST 01 tárgyában folyó bírósági eljárásban felhasználtam (2001/1758).

Nem a fajta változott meg, hanem a szártartás értékelésére szolgáló skálánk. Ennek magyarázata a Haltung Triebe dokumentumban található. 1997-ben hozzávetőleg mindössze 40 *Osteospermum* fajtát ismertünk, és a szártartást e fajtáknak megfelelően értékeltük. A későbbiekben a fajták száma jelentősen megnőtt, és így e tulajdonság tekintetében másik skálát kellett alkalmaznunk (ez értendő a 2. év alatt).”

29 2006. június 12-i levelével a CPVO ismét a Bundessortenamthoz fordult, a következőket írva: „Ahhoz, hogy a [CPVO] meg tudja állapítani ezen összefüggést, arra szeretnénk kérni Önöket, hogy az *Osteospremum*-ra vonatkozó, 1997-ben hatályos protokollban említett minden egyes tulajdonság tekintetében tüntessék fel, hogy milyen volt a LEMON SYMPHONY fajta kifejeződési fokozata a 2005-ös vizsgálatkor, illetve azt, hogy az milyen összefüggésben van a 2001-ben elfogadott protokollnak megfelelően elvégzett megfigyelésekkel.”

30 2006. augusztus 2-án a Bundessortenamt a következőket válaszolta a CPVO 2006. június 12-i levelében foglalt kérésre:

„A 2005-ös szakmai vizsgálatból az derül ki, hogy a fajta állandó. Ez azt jelenti, hogy a sajátos környezeti feltételekre, a módosult irányadó elvekre és a módosult választékra való figyelemmel, a növényi anyag megfelel az 1997-es fajtaleírásnak.

A tulajdonságok kifejeződésének állandóságával kapcsolatos döntés a szakértő hatáskörébe tartozik. A mellékletben szerepel egy magyarázat az 1997-es és a 2005-ös fajtaleírások között tapasztalható eltérésekre vonatkozóan.”

31 A Bundessortenamt 2006. augusztus 2-i válaszából, és a LEMON SYMPHONY 1997-ben, illetve 2005-ben elvégzett szakmai vizsgálatainak eredményeinek összevetéséből, amelyet az említett hivatal készített el és kézbesített a felperesnek 2006. augusztus 25-én, az derül ki, hogy a hivatal szerint a „Szár tartására” vonatkozó tulajdonságot jelölő számjelek közötti eltérés azzal magyarázható, hogy az említett hivatal által 1997-ben használt „VI. sz. tulajdonságtáblázatban” semmilyen összehasonlító fajta nem szerepelt, és az említett évben a LEMON SYMPHONY volt a legegyenesebb szárú fajta. Ráadásul 1997 óta az *Osteospermum ecklonis* faj fajtáinak száma egyértelműen megtöbbszöröződött, és a vizsgálatra irányadó elveket részben módosították, ami a kifejeződési fokozatok kiigazítását is szükségessé tette.

32 2006. augusztus 25-i levelével a CPVO azt javasolta a beavatkozónak, hogy módosítsa a LEMON SYMPHONY-nak az 1997-ben a közösségi növényfajta-oltalmi lajstromba bevezetett végleges leírását a 2005. szeptember 14-i új fajtaleírásnak megfelelően. A CPVO e kiigazítást egyrészt az említett fajta 1997-es vizsgálata óta a választékban bekövetkezett fejlődés miatt, másrészt pedig a vizsgálatra irányadó elvek 2001-es módosulása miatt ítélte szükségesnek.

33 2006. szeptember 22-i levelében a beavatkozó eleget tett e javaslatnak.

34 2007. február 19-i határozatában (a továbbiakban: elutasító határozat) a CPVO helyt adott a beavatkozónak a SUMOST 01 növényfajta közösségi oltalma megadásával szemben emelt kifogásainak, és azon alapvető okból kifolyólag, hogy az nem különböztethető meg egyértelműen a LEMON SYMPHONY-tól, és így nem teljesülnek a rendelet 7. cikkében említett feltételek, elutasította az említett fajta közösségi növényfajta-bejelentési kérelmét. A CPVO többek között rámutatott arra, hogy a szakmai vizsgálatból az derült ki, hogy a SUMOST 01 csak egyetlen jellemzőjét illetően tér el a LEMON SYMPHONY-tól, nevezetesen a virágzási időszak kezdetét illetően, és e tekintetben is mindössze egy osztályzattal, és ezen eltérés az *Osteospermum* faj esetében túl kevés ahhoz, hogy egyértelműen megkülönböztethetővé tegye azt. Ezenfelül a CPVO úgy ítélte meg, hogy a LEMON SYMPHONY-ról továbbra is elmondható, hogy állandó.

35 2007. április 11-én a felperes a LEMON SYMPHONY növényfajta közösségi oltalmának érvénytelensége megállapítása iránti kérelmet nyújtott be a rendelet 20. cikke alapján, azzal az alapvető indokkal, hogy e fajta soha nem felelt meg a közösségi növényfajta-lajstromba 1997-ben bevezetett végleges leírásának.

36 2007. április 18-i levelével a CPVO tájékoztatta a beavatkozót azon határozatáról (a továbbiakban: a leírás kiigazítására vonatkozó határozat), hogy a rendelet 87. cikke (4) bekezdésének megfelelően hivatalból kiigazítja a LEMON SYMPHONY végleges leírását. E levélhez mellékelte a 2005-ös szakmai vizsgálat alapján kiigazított leírást.

37 2007. május 10-i levelével (a továbbiakban: a törlés iránti kérelemre vonatkozó határozat) a CPVO arról tájékoztatta a felperest, hogy az illetékes bizottság megvizsgálta, hogy fennállnak-e a rendelet 21. cikke alkalmazásának feltételei, és arra a következtetésre jutott, hogy nem állnak fenn annak feltételei, és így szerinte a 21. cikk szerinti törlésre vonatkozóan nem hozott határozatot. A bizottság szerint ugyanis a rendelet vonatkozó rendelkezései nem biztosítanak jogi alapot arra vonatkozó alakszerű határozat akár kérelemre, akár hivatalból történő meghozatalára, hogy a közösségi növényfajta-oltalmat nem törlik.

38 2007. május 10-i levelében a CPVO ezenfelül felhívta a beavatkozót, hogy terjessze elő észrevételeit a felperes által a LEMON SYMPHONY növényfajta részére megadott közösségi oltalom érvénytelenségének megállapítása iránt előterjesztett kérelemmel kapcsolatban. A beavatkozó 2007. június 1-jei levelében megtámadta e kérelmet.

39 2007. május 21-én a CPVO tájékoztatta a felperest a leírás kiigazítására vonatkozó határozatról, és arról, hogy a LEMON SYMPHONY 1997-ben bejegyzett végleges leírása helyébe a 2005-ös fajtaleírás került bevezetésre.

40 2007. szeptember 26-i levelével a CPVO elutasította a felperes által a LEMON SYMPHONY növényfajta részére megadott közösségi oltalom érvénytelenségének megállapítása iránt a rendelet 20. cikke alapján előterjesztett kérelmet (a továbbiakban: az érvénytelenség megállapítása iránti kérelemre vonatkozó határozat). A CPVO szerint a növekedésszabályozóval történt kezelés nem volt feltétlen kihatással a szakmai vizsgálat eredményeire, mivel a növényi anyagot annyi ideig termesztették, ami lehetővé tette azt, hogy e kezelés hatásai eltűnjenek. Ezenkívül a CPVO szerint a Bundessortenamt megerősítette, hogy a vizsgálatot szabályszerűen végezték el.

*A CPVO fellebbezési tanácsa előtti eljárások az A 005/2007., az A 006/2007. és az A 007/2007. sz. ügyekben*

41 2007. május 10-én a felperes fellebbezést nyújtott be az elutasító határozattal szemben a fellebbezési tanácshoz, amelyet A 005/2007. számon iktattak.

42 E fellebbezés alátámasztásaként lényegében arra hivatkozott, hogy tekintettel a LEMON SYMPHONY 1997-es végleges fajtaleírása, valamint a bejelentett SUMOST 01 fajta 2001-ben és 2002-ben végzett, szabadföldi termesztésének kísérleti eredményei közötti jelentős eltérésekre, ez utóbbi részére meg kellett volna adni a közösségi növényfajta-oltalmat. Ezenkívül a felperes azt kérte, hogy állapítsák meg azt, hogy a LEMON SYMPHONY oltalma érvénytelenné vált. Azt állította, hogy e növényfajtának a vizsgálathoz használt növényi anyagát növekedésszabályozóval kezelték, megsértve ezzel a vizsgálatra irányadó elvek által meghatározott rendelkezéseket. Véleménye szerint a növényfajta leírása ezen túlmenően csak a „relatív" tulajdonságok tekintetében igazítható ki, az olyan „abszolút" tulajdonságok tekintetében, mint a növény szára, nem. Szerinte végülis az a tény, hogy a bejelentett fajtát nem megkülönböztethetőnek minősítették, annak volt betudható, hogy e növényfajta összehasonlító vizsgálatra beadott növényi anyaga valójában az ő bejelentett SUMOST 01 növényfajtájának anyaga volt.

43 2007. június 11-én a felperes fellebbezést nyújtott be a törlés iránti kérelemre vonatkozó határozattal szemben a fellebbezési tanácshoz, amelyet A 006/2007. számon iktattak.

44 E fellebbezés alátámasztásaként a felperes lényegében arra hivatkozott, hogy a rendelet 68. és 67. cikkének – amelyek kifejezetten az említett rendelet 21. cikke alapján elfogadott határozatokra vonatkoznak – együttesen értelmezett rendelkezései alapján joga van fellebbezést előterjeszteni, és hogy a CPVO-nak a fenti 37. pontban említett 2007. május 10-i levele olyan határozatnak minősül, amellyel megtagadták azon határozat meghozatalát, amely megtámadható lett volna, továbbá hogy neki, mint az eljárásban részt vevő félnek, joga lett volna a CPVO részéről hozott határozathoz, még akkor is, ha az azt állapította volna meg, hogy az oltalom törlése nem indokolt.

45 2007. július 12-én a felperes fellebbezést nyújtott be a leírás kiigazítására vonatkozó határozattal szemben a fellebbezési tanácshoz, amelyet A 007/2007. számon iktattak.

46 E fellebbezés alátámasztásaként a felperes lényegében arra hivatkozott, hogy a rendelet 68. és 67. cikkének együttesen értelmezett rendelkezései alapján joga van fellebbezést előterjeszteni, hogy a LEMON SYMPHONY végleges leírásának kiigazítására vonatkozó határozat őt közvetlenül és személyesen érintette, hogy a LEMON SYMPHONY volt az a fajta, amelyet az ő bejelentett SUMOST 01 fajtájával összehasonlítottak, és hogy a szakmai vizsgálatból az derült ki, hogy a bejelentett fajta nem volt egyértelműen megkülönböztethető az összehasonlító fajtától, továbbá, hogy a CPVO az értékelését a kiigazított fajtaleírásra alapozta, amely alapvető aspektusokban tért el az 1997-es leírástól, és hogy ha az értékelést az 1997-es fajtaleírásra alapították volna, akkor a fajtákat egyértelműen eltérőknek minősítették volna.

47 A fellebbezési tanács titkársága által a fellebbezési tanács elnökének címzett 2007. szeptember 20-i levél szerint az érdekeltekkel való kapcsolatfelvételt követően úgy tűnt, hogy az A 005/2007., az A 006/2007. és az A 007/2007. sz. ügy valamennyi érdekelt fele számára megfelelő időpontban megtartott tárgyalásra csak 2007 decemberének első hetében kerülhet sor.

48 A fellebbezési tanácsnak címzett, és az azon telefonbeszélgetést követő 2007. szeptember 20-i levelével, amelynek során a fellebbezési tanács titkársága közölte vele azon szándékát, hogy az A 005/2007. és az A 006/2007. sz. ügyben közös, de legalábbis azonos napra kitűzött szóbeli eljárást tartana, a felperes ügyvédje közölte, hogy nem sok értelme volna ebben az időszakban közös határozatot hozni az említett A 005/2007. és A 006/2007. sz. ügyben, mivel az A 010/2007. sz. ügyben a CPVO előtt még mindig folyamatban van a törlési eljárás. Véleménye szerint e három ügyet később egyesíteni kellene, és addig, amíg az A 010/2007. sz. ügyben nem születik döntés, az A 005/2007. és az A 006/2007. sz. ügyekben nem is lenne szabad határozatot hozni. Közölte továbbá, hogy a felperes tudatában van annak, hogy e két ügy elnapolása elkerülhetetlenül az eljárás jelentős elhúzódását eredményezi majd, figyelemmel a fellebbezési tanács összetételének közelgő módosulására, azonban készen áll ennek elfogadására.

49 2007. október 9-én a fellebbezési tanács telefaxot küldött a feleknek, „A SUMOST 01-el kapcsolatos fellebbezés és a LEMON SYMPHONY-val kapcsolatos fellebbezésekre vonatkozó szóbeli eljárás előkészítése” tárgymegjelöléssel, amelyben az A 005/2007., az A 006/2007. és az A 007/2007. sz. ügyeket említette, és a Közösségi Növényfajta-hivatal előtti eljárások tekintetében a 2100/94/EK tanácsi rendelet alkalmazására vonatkozó végrehajtási szabályok megállapításáról szóló, 1995. május 31-i 1239/95/EK bizottsági rendeletre (HL L 121., 37. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 17. kötet, 327. o.; a továbbiakban: végrehajtási rendelet) hivatkozott. E telefax szövege a következő volt:

„A [végrehajtási] rendelet 50. cikkének megfelelően a CPVO fellebbezési tanácsának elnöke felhívja a feleket a 2007. december 4-ére (kedd) kitűzött szóbeli eljáráson való részvételre. (…) Amennyiben a CPVO fellebbezési tanácsának titkársága a jelen telefax-üzenet keltétől számított tíz napon belül nem kap az Önök részéről megfelelően indokolt kifogást, akkor a javasolt időpontot az Önök részéről elfogadottnak tekinti, és hamarosan megküldi Önöknek az idézést.

Felhívjuk a figyelmüket továbbá a [végrehajtási] rendelet 59. cikkének (2) bekezdésére, amelynek értelmében »ha a [CPVO] előtt tartandó szóbeli eljárásra szabályosan beidézett fél nem tesz eleget az idézésnek, az eljárás nélküle is lefolytatható«.

Válaszukat szíveskedjenek telefax útján a fellebbezési tanács titkárságához tíz napon belül megküldeni (…)”

50 Az említett telefax jobb alsó sarkában egy bekeretezett mezőben a következő szöveg volt olvasható: „Szíveskedjen keltezéssel és aláírással ellátva telefax útján haladéktalanul visszaküldeni a fellebbezési tanács titkársága részére a jelen kézbesítési visszaigazolást”.

51 A felperes ügyvédje aláírta és keltezéssel látta el a szóban forgó kézbesítési visszaigazolást, és azt 2007. október 9-én visszaküldte a fellebbezési tanács titkársága részére.

52 2007. október 17-i levelével a fellebbezési tanács elnöke a következőkről értesítette a feleket:

„A fellebbező 2007. szeptember 20-i azon kérelmének, amely a három eljárásra kitűzött tárgyalás időpontjának elhalasztására irányult, a fellebbezési tanács nem adott helyt.

A tanács úgy véli, hogy az A 006. sz. (törlési) ügyben az a kérdés, hogy a fellebbező hivatkozhat-e a CPVO azon határozatára, amely szerinte megtámadható, és amelynek tartalma (lényegében) az, hogy a »LEMON SYMPHONY oltalma nem érvénytelen«, szóbeli eljárás keretében történő alapos szóbeli megvitatást tesz szükségessé. Ez olyan kérdés, amely a fellebbezés érdemi részére vonatkozik. Egyelőre a tanács azon az álláspontón van, hogy a [CPVO] 2007. május 10-i levele, mint a felperes érvénytelenség megállapítása iránti kérelmére adott válasz, jogi értelemben véve – a német joggyakorlat szerint – határozatnak minősül. A fellebbezés elutasítása, vagyis az, hogy a fellebbezés nem vonatkozhat nemleges határozatra, megszüntette az eljárást. Amennyiben a fellebbező érveinek helyt adnának, a 2007. május 10-i válasz kétséget kizáróan nemleges határozatnak lenne tekintendő (arra kötelezni a [CPVO]-t, hogy hozzon ilyen szöveggel határozatot, mindenképpen túlságosan formális lenne). Ezt követően a tanács meg fogja vizsgálni az érvénytelenség kérdését. Ezen eljárásban az ügy állása lehetővé teszi a határozathozatalt, függetlenül az A 007. sz. (fajtaleírási) eljárás kimenetelétől.

Ezt követően tárgyaljuk majd az A 005. sz. ügyet (a bejelentéssel szemben előterjesztett kifogásra vonatkozó eljárás), a LEMON SYMPHONY növényfajta oltalmának érvénytelenségétől, illetve érvényességétől függően. Ezen eljárásban az ügy állása szintén lehetővé teszi a határozathozatalt.

Az A 007. sz. (fajtaleírási) ügyben tárgyalási időpontot még nem lehet kitűzni, mivel a fellebbezési díjat még nem fizették be teljes egészében. Ugyanakkor hasznos lenne azonos időpontban tárgyalni, tekintettel a ténybeli összefüggésekre. Jelezni szeretnénk, hogy a tanácsnak először a fellebbezés

elfogadhatóságának kérdését kell megvizsgálnia. E fellebbezés a LEMON SYMPHONY növényfajta jogosultjának címzett levél ellen irányul, amelyet a fellebbező a [CPVO]-tól valószínűleg tájékoztatásként kapott meg másolatban. Kétséges, hogy ebben az esetben »határozatról« van-e szó. Még ha az határozat is lenne, akárcsak az A 006. sz. eljárásban, itt is az a kérdés, hogy a fellebbező befolyásolhatja-e a [CPVO] határozatát fellebbezéssel.

Következésképpen kérjük a fellebbezőt és az ellenérdekű felet, hogy annak érdekében, hogy a tanács az eljárást a lehető legjobban elő tudja készíteni, amint lehet, közölje, hogy készen áll-e a 2007. december 4-ére kitűzött tárgyaláson az [A 007/2007. sz.] ügy megvitatására is, amely esetben a díjakat az előírt határidőn belül még be is kell fizetni."

53 2007. október 19-i, a fellebbezési tanács elnökének címzett levelével a felperes ügyvédje kifogást terjesztett elő a 2007. december 4-i szóbeli eljárás megtartásával kapcsolatban. Főként arra hivatkozott, hogy a fellebbezési tanács elnökének 2007. október 17-i levelében közöltek alapján úgy tűnik, hogy az elnök még mindig nem értette meg az eljárás célját, és hogy véleménye szerint érvénytelenség megállapítása iránti eljárásról és nem törlési eljárásról van szó. Egyébiránt megismételte azon álláspontját, miszerint az A 005/2007., az A 006/2007. és A 007/2007. sz. ügyek állása még nem teszi lehetővé a határozathozatalt, és így ebben az évben szóbeli tárgyalás kitűzése szerinte nem szükséges, továbbá, hogy szerinte az (A 010/2007. sz.) érvénytelenség megállapítása iránti eljárás élvez elsőbbséget. Végül, idézve a rendelet 81. cikkének (2) bekezdését és 48. cikkének (3) bekezdését, elfogultság miatt kifogást terjesztett elő a Bundessortenamt munkatársai által adott tájékoztatások figyelembevétele ellen.

54 A 2007. október 29-én kelt ajánlott levélben, amelynek 2007. november 6-án történt kézhezvételét a felperes ügyvédje elismerte, a felek részére hivatalos idézést küldtek az A 005/2007., az A 006/2007. és az A 007/2007. sz. ügyekben 2007. december 4-ére kitűzött szóbeli tárgyalásra.

55 2007. október 30-án a felperes ügyvédje idézést kapott a Landgericht Hamburgtól (hamburgi területi bíróság, Németország), a 2007. december 5-én 12:00 órára kitűzött tárgyalásra. Ezen idézést azonnal továbbküldte a fellebbezési tanács elnökének, azt nyilatkozva, hogy mint az ezen ügy képviseletével megbízott személynek, neki személyesen kell jelen lennie ezen a tárgyaláson.

56 2007. november 5-i, a felperes ügyvédjének címzett levelével a fellebbezési tanács elnöke választ küldött az általa megfogalmazott kifogásokra. A fellebbezési tanács elnöke, kifejezetten utalva 2007. október 17-i levelére, közölte, hogy „nem lát indokot a szóbeli tárgyalás elhalasztására", pontosítva, hogy „nem vitás", hogy nem a rendelet 20. cikke, hanem 21. cikke az irányadó. Az elnök ismét rákérdezett arra, hogy a jogi képviselő hozzájárul-e az A 007/2007. sz. ügynek a szintén 2007. december 4-én történő tárgyalásához. Ezzel kapcsolatban pedig kérte a még ki nem egyenlített díjak mielőbbi befizetését.

57 2007. november 8-i, a felperes ügyvédjének címzett levelével a fellebbezési tanács elnöke közölte, hogy a fellebbezési tanács előtti szóbeli eljárás elsőbbséget élvez a Landgericht Hamburg előtti tárgyaláshoz képest, mivel az arra vonatkozó idézés 2007. október 29-én kelt.

58 A fellebbezési tanácsnak címzett, 2007. november 14-i levelében, illetve faxüzenetében a felperes ügyvédje közölte, hogy ő azt hitte, hogy az idézés nem vonatkozik az A 007/2007. sz. üggyel kapcsolatos eljárásra, mivel az említett fellebbezési tanács az ő hozzájárulását kérte ezen ügyben a tárgyalás megtartásához, amelyet ő nem adott meg. Megismételte, hogy a Bundessortenamt munkatársai által adott tájékoztatás esetleges felhasználása esetén kifogást fog előterjeszteni.

59 2007. november 14-i, a fellebbezési tanácsnak címzett levelében, illetve faxüzenetében a felperes ügyvédje többek között azt az észrevételt tette, hogy mivel az idézésre vonatkozó határidőt nem tartották tiszteletben, ezért a fellebbezési tanács nem tarthatja meg a 2007. december 4-ére kitűzött szóbeli tárgyalást. Ezenfelül felhívta a figyelmet a végrehajtási rendelet 59. cikke (2) bekezdése megsértésének következményeire.

60 2007. november 15-i levelében a fellebbezési tanács elnöke azt a választ küldte a felperes ügyvédjének, hogy az idézés az A 007/2007. sz. üggyel kapcsolatos eljárásra is vonatkozott.

61 2007. november 26-i levelében a fellebbezési tanács elnöke többek között közölte a felperes ügyvédjével, hogy a hivatalos idézés csupán „az időpont megerősítése" volt, és „irrelevánsnak" minősítette azt a tényt, hogy azt 2007. november 6-án kézbesítették. Ezenfelül a következő kérdést tette fel: „Lehetséges, hogy elkerülte a figyelmét, hogy 2007. október 9-én már hozzájárult a tárgyalás ezen időpontban történő megtartásához?"

62 2007. november 29-i levelében a felperes ügyvédje azt közölte a fellebbezési tanács titkárságával, hogy sem ő, sem ügyfele nem fog részt venni a szóbeli tárgyaláson.

63 A felperes kifogásai ellenére a fellebbezési tanács, miként az a tárgyalási jegyzőkönyvekből kiderül, 2007. december 4-én a felperes távollétében megtartotta a szóbeli tárgyalást mindhárom – vagyis az A 005/2007., az A 006/2007. és az A 007/2007. sz. – ügyben. Az A 006/2007. sz. ügyet az A 005/2007. sz. ügyet megelőzően tárgyalták.

64 E szóbeli tárgyalásokon a Bundessortenamt szakértőjeként, illetve a CPVO munkatársaként jelen volt Menne kisasszony is. Menne kisasszony többek között kifejtette, hogy a LEMON SYMPHONY 1997-es szakmai vizsgálatához beadott növényi anyagot kétségtelenül növekedésszabályozókkal kezelték, azonban ez nem okozott semmiféle problémát e vizsgálatnál, mivel „a növények teljesen átlagos módon növekedtek". Azt is közölte, hogy e szakmai vizsgálat idejére a „növekedésszabályozók hatása már eltűnt", és megerősítette, hogy „a LEMON SYMPHONY esetében nem merült fel kétség az 1997 júliusában/augusztusában végzett kísérletek minőségét illetően". A beavatkozó azt állította, hogy „a növekedésszabályozók általában csak 4-6 hétig fejtik ki hatásukat", különösen az *Osteospermum* esetében.

65 2007. december 4-i határozatával (A 006/2007. sz. ügy) a fellebbezési tanács – mint elfogadhatót, ám megalapozatlant – elutasította a felperes által a törlés iránti kérelemre vonatkozó határozattal szemben benyújtott fellebbezést.

66 2007. december 4-i határozatával (A 005/2007. sz. ügy) a fellebbezési tanács – mint elfogadhatót, ám megalapozatlant – elutasította a felperes által az elutasító határozattal szemben benyújtott fellebbezést.

67 2007. december 4-i határozatával (A 007/2007. sz. ügy) a fellebbezési tanács – mint elfogadhatatlant – elutasította a felperes által a leírás kiigazítására vonatkozó határozattal szemben benyújtott fellebbezést.

68 A fellebbezési tanács elöljáróban mindhárom ügyben azt állapította meg, hogy a szóbeli eljárásra való idézés szabályszerű volt. E tekintetben hangsúlyozta, hogy bár igaz, hogy a végrehajtási rendelet 59. cikke (1) bekezdésében meghatározott egy hónapos határidőt nem tartották be, hiszen az idézést a felperesnek csak 2007. november 6-án kézbesítették, azonban annak nem volt következménye, hiszen a 2007. december 4-i időpontot az említett rendelkezésnek megfelelően előzetesen egyeztették vele. A fellebbezési tanács szerint ugyanis a felperes 2007. október 9-én írásban már elfogadta az általa javasolt időpontot. Egyébként a felperes nem élt a rendelkezésére álló azon lehetőséggel, hogy tíz napon belül, de legkésőbb 2007. október 19-éig írásban jelezze, hogy az említett tárgyaláson való megjelenésében alapos okok miatt akadályoztatva van. A felperesnek így szerinte ez utóbbi időpont óta tudomása volt arról, hogy az időpont-egyeztetést idézés fogja követni. A 2007. október 29-i idézés átvételi elismervénye, amelyet a felperes 2007. november 6-án írt alá, egyébként tartalmazta a kézzel írt „bereits not[iert] (már kézbesítve)" megjegyzést. Az idézésre vonatkozó határidő megállapításának fő indokát, vagyis annak a beidézett fél részére legalább egy hónapos – illetve, ha beleegyezik, akkor ennél rövidebb – felkészülési idő biztosítását tehát tiszteletben tartották.

69 A fellebbezési tanács egyébként elutasította a felperesnek a tárgyalás elhalasztására irányuló kérelmét, amelyet a felperes azzal indokolt, hogy ügyvédjének a kitűzött napon egy másik bíróság előtt kellett megjelennie, valamint a felperes arra irányuló kérelmét, hogy függesszék fel a határozathozatalt a törlési eljárást (A 010/2007. sz. ügy) befejező határozat meghozataláig, amiatt, hogy az ügyek állása még azt nem engedi meg, illetve a német polgári bíróságok előtt folyamatban lévő bitorlási per miatt.

70 A fellebbezési tanács elnökének megbízatása 2007. december 16-án lejárt.

*A CPVO fellebbezési tanácsa előtti eljárás az A 010/2007. sz. ügyben*

71 2007. október 19-én a felperes fellebbezést nyújtott be az érvénytelenség megállapítása iránti kérelemre vonatkozó határozattal szemben a fellebbezési tanácshoz, amelyet A 010/2007. számon iktattak.

72 E fellebbezés alátámasztásaként a felperes lényegében arra hivatkozott, hogy az a növényi anyag, amelyet a LEMON SYMPHONY 1997-es szakmai vizsgálata során bevizsgáltak, gyenge minőségű volt. Ezenfelül megjegyezte, hogy az is lehetséges, hogy a megküldött növények hajtatott növények voltak, és később e hajtványokat használták fel az említett szakmai vizsgálatnál. Egyébként kiemelte az eltéréseket a LEMON SYMPHONY Japánban adott fajtaleírásához képest (lásd a fenti 6. pontot). Mellékelte Dr Ludolph fenti 16. pontban említett szakértői véleményét. Ezenfelül megjegyezte, hogy a vizsgálatra irányadó, 2001-től alkalmazandó elvekben példaként felhozott növényfajtákat, a NAIROBI kivételével, mind összehasonlították a LEMON SYMPHONY-val 1997-ben. A Menne kisasszony és a beavatkozó által az A 005/2007., A 006/2007. és A 007/2007. sz. ügyekben tartott 2007. december 4-i tárgyaláson tett kijelentéseket illetően a felperes azt indítványozta, hogy szakértő segítségével győződjenek meg az ő azon állításának helytállóságáról, miszerint a növekedésszabályozókkal való kezelésnek a vizsgálatra való kihatásai nem csupán 4-6 hétre korlátozódtak. Végül a felperes kifejtette, hogy az érvénytelenség megállapítása iránti kérelme a rendelet 20. cikke (1) bekezdése a) pontjának és 7. cikkének együttesen értelmezett rendelkezésein alapult. Szerinte, mivel valamely növényfajta csak akkor minősíthető megkülönböztethetőnek, ha a valamely genotípusból vagy genotípusok kombinációjából eredő tulajdonságok kifejeződése szempontjából eltérő, és nem állapítható meg eltérés, ha a tulajdonságok megállapított kifejeződése mechanikai, illetve növekedésszabályozókkal történt kezelés eredménye.

73 Miután megkapta a tárgyalásra szóló idézést, a felperes a 2009. január 12-i kiegészítő beadványában emelt kifogást az ellen, hogy Menne kisasszony részt vegyen a tárgyaláson, illetve hogy a nyilatkozatait figyelembe vegyék.

74 A felperes ebben egyébként megismételte azon bizonyítási indítványát, hogy szakértői vélemény segítségével szeretné bizonyítani, hogy a LEMON SYMPHONY 1997-ben elvégzett DUS vizsgálatának eredményei nem a genotípussal magyarázhatók, hanem a kémiai, illetve mechanikai kezeléssel, vagy azzal a körülménnyel, hogy az elküldött növények hajtásait használták. Ráadásul a felperes kifejezetten kérte, hogy előterjeszthesse az általa indítványozott bizonyítékokat.

75 Az A 010/2007. sz. ügyben a fellebbezési tanács előtti szóbeli eljárásra 2009. január 23-án került sor.

76 2009. január 23-i határozatával (A 010/2007. sz. ügy), amelyet a felperesnek 2009. április 15-én kézbesítettek, a fellebbezési tanács – mint elfogadhatót, ám mint megalapozatlant – elutasította a felperes által az érvénytelenség megállapítása iránti kérelemre vonatkozó határozattal szemben benyújtott fellebbezést. A határozat indokolása a következő pontokból állt:

„4. A fellebbező a fellebbezését azzal indokolja, hogy a LEMON SYMPHONY növényfajta 1997-ben elvégzett vizsgálata hibában szenvedett, mivel a vizsgált anyag nem felelt meg a beküldendő növényi anyagokra vonatkozóan előírt követelményeknek, hiszen azt növekedésszabályozóval kezelték, és hajtatott növény volt. A Bundessortenamt jelezte a [CPVO]-nak, hogy a vizsgálat megbízhatósága veszélybe kerülhet, ha ezt az anyagot használják, azonban azt a tanácsot kapta,

hogy folytassa a vizsgálatot, és szedjen le hajtásokat a beküldött anyagról. Bevett gyakorlat, hogy a vizsgálat során használt növényfajtákat hajtással szaporítják, azonos időben több hajtást szedve le úgy, hogy ezáltal biztosított legyen a növényi anyagok fiziológiailag azonos kora. A kémiai kezelés kérdése nem olyan egyszerű, mint ahogy a felperes állítja. A CPVO-nak az *Osteospermum*-ra alkalmazandó TP 176/1. sz. szakmai protokollja azt írja elő, hogy a növényi anyag nem eshet át kémiai kezelésen, kivéve, ha az illetékes hatóságok engedélyezik az ilyen kezelést. Ehhez hasonló rendelkezés volt érvényben 1996-ban, még azelőtt, hogy e fajta tekintetében létezett volna az [említett protokoll] és az [UPOV] irányadó elve. A felperes láthatóan nem veszi figyelembe azt a tényt, hogy az 1997-es vizsgálatot a Bundessortenamt és a [CPVO] által közösen elfogadott protokoll alapján végezték el, és így az [UPOV] leírására való hivatkozásai nem helytállóak. A növekedésszabályozóval történt kezelés hatását illetően indokolt volt azt a következtetést levonni, hogy az nem befolyásolta a vizsgálatot. Az a típusú növekedésszabályozó, amelyet szaporításkor használnak, általában nem tartós hatású, mivel a növény növekedésének későbbi befolyásolásához további növekedésszabályozókkal való permetezésre van szükség. A [beavatkozó] által szolgáltatott azon információ, miszerint a növekedésszabályozókat csak a kezdeti fázisban használják, és azok hatásai 4-6 hét alatt eltűnnek, meggyőző. Az az állítás, hogy a vizsgálat nem érvényes amiatt, hogy hibás anyagot használtak, nem megalapozott.

[…]

A felperes által hivatkozott azon körülménynek, hogy a [TG/176/3 vizsgálatra] irányadó elvekben említett valamennyi referenciafaj ismert volt 1997-ben, nincs jelentősége, hiszen a fajtaleírás a [CPVO] és a Bundessortenamt által a LEMON SYMPHONY vizsgálatakor ismert fajták tekintetében helyes.

[…]

6. A LEMON SYMPHONY növényfajta, amelyet az *Osteospermum* és a *Dimorphoteca* fajok keresztezésével (sic) nyertek, nem csak morfológiai jellemzőit, hanem a jelenleg ismert *Osteospermum* fajtáknál sokkal hosszabb folyamatos virágzási periódusát illetően is egyedülálló. A japán jelentésből, amelyre az ügyiratokban is hivatkoznak, az derül ki, hogy a felhasznált referenciafajták *Dimorphoteca* növényfajták voltak. A LEMON SYMPHONY egyedülálló jellege miatt a Bundessortenamt által 1997-ben végzett vizsgálat keretén belül nem lehetett olyan referenciafajtákat találni, amelyekkel az összehasonlítható lett volna.

[…]

7. A felperes nem hivatkozik arra, hogy a LEMON SYMPHONY az UPOV referenciafajtáinak valamelyikétől ne lenne megkülönböztethető. A felperes kérelmének benyújtásakor egyetlen olyan fajtát sem nevezett meg, amely nem különböztethető meg a LEMON SYMPHONY-tól, ami pedig a rendelet 20. cikkének (1) bekezdésében előírt követelmény, ezzel szemben fellebbezését arra a bizonyítási indítványra alapozza, hogy a fajta nem a jelenlegi formájában létezett, és hogy a vizsgálat nem volt érvényes amiatt, hogy a beküldött anyag hibás volt.”

77 A fellebbezési tanácsnak 2009. március 30-án megküldött levelében a felperes számos kritikát és kifogást fogalmazott meg, mind a tárgyalási jegyzőkönyvet illetően, mind a tárgyalás 2009. január 23-án történt megtartását illetően, amelyek szerinte súlyos szabálytalanságokra utalnak, és amelyeket a Törvényszék előtt tanúk segítségével kész bizonyítani. E levél többek között az alábbi állításokat tartalmazza:

„2. A [CPVO] és a Bundessortenamt közötti állítólagos megállapodás pontatlan bemutatása

a) A jegyzőkönyv 2. oldalán szereplő tényleírás, amely szerint a [CPVO] „ezt követően” megküldte az általa és a Bundessortenamt által kötött megállapodás másolatát, téves benyomást kelt, és ebből kifolyólag pontatlan leírást ad az eseményekről. A felperesnek nem volt alkalma véleményt nyilvánítani a CPVO által készített „megállapodást” illetően azt megelőzően, hogy a fellebbezési tanács Menne kisasszony tárgyaláson való részvételével kapcsolatban határozatot hozott.

Valójában a [CPVO] közvetlenül a határozathozatalra való visszavonulás előtt küldött meg a fellebbezési tanácsnak egy iratot, anélkül hogy ez utóbbi azt megküldte volna a felperesnek is.

A felperesnek csak a következő tárgyalás félbeszakításakor, amikor a fellebbezési tanács határozathozatalra vonult vissza, adták át az „EXAMINATION OFFICE – DESIGNATION AGREEMENT (Vizsgálati Hivatal – képviseleti megbízás [fordítói megjegyzés: az angol és a francia változat nem egyezik teljesen, az angol alapján inkább „kirendelésről szóló megállapodás”])” című irat másolatát. A felperesnek ezen iratot illetően nem volt alkalma véleményt nyilvánítani a tanácskozás, illetve a tanács határozatának meghozatala előtt.

A felperes ezért meghallgatáshoz való jogának megsértésére hivatkozik. Ugyanis amikor a tanácskozás végén a tanács kihirdette azon határozatát, hogy engedélyezi Menne kisasszony tárgyaláson való részvételét, a határozatát ő is arra a körülményre alapította, hogy „a CPVO és a Bundessortenamt által kötött megállapodásnak nincs olyan eleme, amely tiltaná azt, hogy Menne kisasszony részt vegyen a tárgyaláson”, továbbá tehát a részére átadott iratra alapította. Márpedig ebből látható a (…) rendelet 75. cikkének megsértése, hiszen a felperes e megállapodást illetően sem szóban, sem írásban nem foglalhatott állást.

b) Még a felperes által a CPVO által neki átadott, „EXAMINATION OFFICE – DESIGNATION AGREEMENT” című irattal kapcsolatban ezt követően tett kifogások sem szerepelnek a jegyzőkönyvben, miközben az érdemi határozatnál figyelembe kell venni a következőket:

A felperesnek átadott másolat nem tartalmaz semmiféle aláírást. A felperes kifejezetten jelezte, hogy a megállapodás 2006. december 31-e óta már amúgy sem érvényes (lásd az említett megállapodás 11. cikkének (1) bekezdését).

A dokumentum 11. cikkének (1) bekezdésére támaszkodva, a felperes ellentmondással élt a CPVO elnöke által a tárgyaláson adott azon válasszal kapcsolatban, miszerint az átadott megállapodás a jogvita tárgyát képező vizsgálat idején érvényes volt. Ugyanis az említett klauzula szerint a megállapodás legfeljebb 2005. január 1-je óta lehetett érvényben. Ez szintén nem szerepel a jegyzőkönyvben.

A [CPVO] elnökének azon állítását, miszerint a megállapodás érvényességi idejét meghosszabbították, erre utaló bizonyítékok hiányában a felperes szintén vitatta a tárgyaláson, azonban e tényt nem vették jegyzőkönyvbe.

Végül a fellebbezési tanács által a [CPVO]-hoz intézett azon felhívás, hogy mutassák be a megállapodás érvényes változatát, szintén nem szerepel a jegyzőkönyvben.

A teljesség kedvéért szeretnénk azt is megjegyezni, hogy a felperesnek kézbesített dokumentum meg sem jelöli a Bundessortenamtot a [CPVO]-val szerződő másik félként. Ezenkívül a végrehajtási rendelet 15. cikkének (2) bekezdése előírja, hogy a vizsgálati hivatal személyzetének cselekményeiket „a megállapodásnak megfelelően kell végezniük”. Következésképpen csak a megállapodásban kifejezetten említett cselekmények minősülhetnek a CPVO harmadik személyekkel szemben érvényesíthető aktusainak. Az azonban nem elegendő, ha a megállapodás „nem tartalmaz semmiféle rendelkezést” egyes cselekményeket illetően.

3. A Menne kisasszony által adott tájékoztatás

A jegyzőkönyv a Menne kisasszony által a tárgyaláson adott tájékoztatást csupán hiányos és pontatlan formában tartalmazza:

a) A jegyzőkönyv vélhetően legsúlyosabb hiányossága a következő:

A tárgyaláson a felperes megkérdezte Menne kisasszonytól, hogy a LEMON SYMPHONY növényfajta DUS vizsgálatát a [beavatkozó] által megküldött növényeken vagy pedig az azokról levágott hajtásokból kitermesztett növényeken végezték-e el. Menne kisasszony e kérdésre azt válaszolta, hogy ezzel kapcsolatban már semmire nem emlékszik, és így jelenleg nem tud arra a kérdésre határozott választ adni, hogy a LEMON SYMPHONY növényfajta DUS vizsgálatát a beküldött növényi anyagon, vagy pedig annak következő generációján végezték-e el. E tényből kifolyólag azonban úgy kell tekinteni, hogy Menne kisasszony vizsgálat lefolyására vonatkozó nyilatkozatainak nincs bizonyító ereje, hiszen nehezen érthető, hogy hogyan tudna az említett hölgy egy olyan vizsgálatról nyilatkozni, amelynek már a tárgyára sem emlékszik.

Menne kisasszony azon állításának, miszerint azt meg tudja erősíteni, hogy a LEMON SYMPHONY-n alkalmazott növekedésszabályozónak semmiféle kihatása nem volt a szakmai vizsgálatra, szintén nincs bizonyító értéke. Ugyanis ha Menne kisasszony már nem emlékszik arra, hogy milyen növényi anyagot használtak a vizsgálatkor, akkor valószínűleg nem tudja megállapítani a növényi anyagok és a növekedésszabályozó közötti összefüggést sem.

A jegyzőkönyv azt sem említi meg, hogy a fellebbezési tanács elfogadhatatlannak ítélte a felperes azon kérdését, amellyel azt szerette volna megkérdezni Menne kisasszonytól, hogy miként magyarázza a [CPVO] aktájában szereplő, kézzel írt, azon jegyzetet, amely szerint hajtásokat készítettek a beküldött növényi anyagokból.

b) A jegyzőkönyv 4. oldalán szereplő azon megállapítás, miszerint Menne kisasszonynak nem voltak kétségei azzal kapcsolatban, hogy a növekedésszabályozó hatása nem tart tovább egy hónapnál, téves. Valójában Menne kisasszony azt nyilatkozta, hogy szerinte a növekedésszabályozók hat-nyolc hét eltelte után már nem fejtenek ki hatást a növényekre.

c) Azt a jegyzőkönyvben szereplő megállapítást is pontatlannak kell minősíteni, amely szerint Menne kisasszony megerősítette, hogy 1997-ben a LEMON SYMPHONY volt az egyetlen e típusba tartozó ismert fajta. Ellenkezőleg, Menne kisasszony az említett „egyedülálló jellemzőt” erősítette meg azzal, hogy ez a fajta – az addig ismert fajtákkal szemben – egész évben virágzott, nyugalmi időszak nélkül. A felperes azt válaszolta, hogy e tulajdonság nincs összefüggésben a fajta külső megjelenésével. Következésképpen, ezen egyetlen jellemző alapján nem állapítható meg, hogy a fajta a rendelet 7. cikke értelmében véve megkülönböztethető (…)

A fellebbezési tanácsnak figyelembe kellene vennie a fent említett szempontokat határozatának meghozatalakor.

4. A felperes által 2009. január 12-én előterjesztett bizonyítási indítvány

Észrevételeinek 48. és 49. pontjában a [CPVO] azt kérte a fellebbezési tanácstól, hogy utasítsa el a bizonyítási indítványt. A jegyzőkönyv ugyanakkor nem tartalmazza a felperesnek a 2009. január 12-i beadványában szereplő bizonyítási indítványaival kapcsolatban adott magyarázatait.

A jegyzőkönyv nem említi azt a tényt, hogy a tárgyaláson a felperes további bizonyítékot szolgáltatott azon állításának bizonyítására, miszerint a növekedésszabályozókkal történő kezelésnek voltak hatásai az 1997-ben végzett vizsgálat idején. E tekintetben a felperes azt indítványozta, hogy végezzenek újabb kísérletet egy hajtatott, metszett és kémiailag kezelt növényi anyagon, és e kísérletet független szakértő értékelje.

5. Egyéb pontatlanságok és hiányosságok

A jegyzőkönyvet számos más pontatlanság és kihagyás jellemzi, amelyeket az alábbiakban foglalunk össze tömören:

a) Azon határozat meghozatalát követően, amely engedélyezte Menne kisasszony részére a tárgyaláson való további részvételt, a fellebbezési tanács Menne kisasszonyt nem „szakértői minőségében" szólaltatta meg. A jegyzőkönyv 3. oldalán szereplő vonatkozó megállapítás téves, és ellentmond a 4. oldalon található második francia bekezdésnek, amely szerint Menne kisasszony, mint az eljárásban részt vevő fél „a [CPVO] kötelékébe tartozik". Menne kisasszony meghallgatását illetően az a tény, hogy a fellebbezési tanács nem hozott határozatot a végrehajtási rendelet 60. cikke (1) bekezdése szerinti bizonyítékokra vonatkozóan, szintén ellentmond a Menne kisasszony szakértői minőségét állító elgondolásnak.

b) A jegyzőkönyvben szereplő azon megjegyzés, miszerint a felperes (kizárólag) arra a körülményre hivatkozik, hogy az 1997-ben elvégzett DUS vizsgálat „nem volt megbízható", pontatlan. Épp ellenkezőleg, a felperes azt állította, hogy az ő érvénytelenség megállapítása iránti kérelme azon az érven alapult, hogy a LEMON SYPHONY növényfajta az 1997-ből származó leírása által meghatározott fajtaleírása szerint nem volt eltérő, hiszen a jellemzői kifejeződésének megállapítása nem a vizsgált növény genotípusán alapult.

6. Kérelem

A felperes kéri a tárgyalási jegyzőkönyv kiigazítását és az abban szereplő valótlanságok, hiányosságok és pontatlanságok kijavítását. Az érdemi határozatot a tárgyaláson elhangzottakra kell alapítani, a kiigazított jegyzőkönyvben szereplőknek megfelelően."

78 2009. április 7-i levelével a fellebbezési tanács arról értesítette a felperest, hogy a tárgyalási jegyzőkönyvre vonatkozó észrevételeit tájékoztatás céljából megküldték a többi félnek is.

**Eljárás**

79 A Törvényszék Hivatalához 2008. április 3-án benyújtott keresetlevelével a felperes keresetet terjesztett elő az A 007/2007. sz. határozattal szemben, amelyet T-133/08. ügyszámon iktattak.

80 A Törvényszék Hivatalához 2008. április 4-én benyújtott keresetlevelével a felperes keresetet terjesztett elő az A 006/2007. sz. határozattal szemben, amelyet T-134/08. ügyszámon iktattak.

81 A Törvényszék Hivatalához 2008. május 13-án benyújtott keresetlevelével a felperes keresetet terjesztett elő az A 005/2007. sz. határozattal szemben, amelyet T-177/08. ügyszámon iktattak.

82 A Törvényszék hetedik tanácsának elnöke a 2008. szeptember 3-i végzésével az írásbeli és a szóbeli szakasz lefolytatása, valamint az ítélethozatal céljából egyesítette a T-133/08., a T-134/08. és a T-177/08. sz. ügyet.

83 A Törvényszék Hivatalához 2009. február 25-én benyújtott beadványában a felperes arra kért engedélyt, hogy a Törvényszék eljárási szabályzata 48. cikke 2. §-ának megfelelően új jogalapot terjeszthessen elő. E beadványhoz csatolták a CPVO által a A 010/2007. sz. ügyben 2009. január 23-án megtartott szóbeli tárgyaláson a fellebbezési tanácshoz benyújtott írásbeli észrevételeket. Az említett beadványt és annak mellékleteit csatolták az ügy irataihoz, a többi felet pedig felhívták írásbeli észrevételeik megtételére. A CPVO e felhívásnak eleget téve 2009. március 23-án benyújtotta a Törvényszék Hivatalához beadványát. A beavatkozó az észrevételeit a viszonválaszában fejtette ki.

84 A 2009. június 22-i pervezető intézkedéssel a Törvényszék (hetedik tanács) felhívta a feleket, hogy tájékoztassák a Törvényszéket az A 010/2007. sz. ügyben előterjesztett fellebbezés alapján indult eljárás fejleményeiről, és adott esetben a fellebbezési tanács által az ezen ügyben hozott határozatnak a T-133/08., T-134/08. és T-177/08. sz. egyesített ügyekben folyó eljárásra gyakorolt esetleges következményeiről. A felek e kérésnek a megadott határidőn belül eleget tettek.

85 A Törvényszék Hivatalához 2009. június 24-én benyújtott keresetlevelével a felperes keresetet terjesztett elő az A 010/2007. sz. határozattal szemben, amelyet T-242/09. ügyszámon iktattak.

86 A Törvényszék hetedik tanácsának elnöke, a felek meghallgatása után, 2010. június 15-i végzésével a szóbeli szakasz lefolytatása és az ítélethozatal céljából egyesítette a T-133/08., a T-134/08. és a T-177/08. sz. egyesített ügyeket és a T-242/09. sz. ügyet.

87 Mivel a Törvényszék tanácsainak összetétele az új ítélkezési évtől kezdve megváltozott, és az előadó bírót a második tanácshoz osztották be, a jelen ügyeket ennek a tanácsnak osztották ki.

88 Az előadó bíró jelentése alapján a Törvényszék (második tanács), az eljárási szabályzat 135a. cikkének megfelelően, a szóbeli szakasz megnyitásáról határozott, miután megállapította, hogy egyes felek a megadott határidőn belül erre irányuló indokolt kérelmet terjesztettek elő.

89 A Törvényszék (második tanács) a 2012. február 28-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előterjesztéseit és a tárgyaláson a Törvényszék által feltett kérdésekre adott válaszait.

## A felek kereseti kérelmei

90 A T-133/08. sz. ügyben a felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– helyezze hatályon kívül az A 007/2007. sz. határozatot és állapítsa meg a leírás kiigazítására vonatkozó határozat semmisségét

– a CPVO-t kötelezze a költségek viselésére.

91 A T-134/08. sz. ügyben a felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– helyezze hatályon kívül az A 006/2007. sz. határozatot;

– a CPVO-t kötelezze a költségek viselésére.

92 A T-177/08. sz. ügyben a felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– helyezze hatályon kívül az A 005/2007. sz. határozatot;

– a CPVO-t kötelezze a költségek viselésére.

93 A T-242/09. sz. ügyben a felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– helyezze hatályon kívül az A 010/2007. sz. határozatot;

– a CPVO-t kötelezze a költségek viselésére.

94 Abban az esetben, ha a Törvényszék úgy ítélné meg, hogy a tényállás leírása kiegészítésre szorul, a felperes azt kéri, hogy ugyanezen, T-242/09. sz. ügyben a Törvényszék a következő pervezető intézkedéseket rendelje el:

– adjon helyt az általa előterjesztett azon bizonyítási indítványnak, amely arra szolgálna, hogy alátámassza azon állítást, miszerint Menne kisasszony a 2009. január 23-i tárgyaláson azt nyilatkozta, hogy már nem emlékszik arra, hogy a LEMON SYMPHONY szakmai vizsgálatát a beküldött növényi anyagon vagy az utóbbiból kitenyésztett hajtásokon végezték-e el;

– adjon helyt az általa előterjesztett azon bizonyítási indítványnak, amely szakértői véleménnyel támasztaná alá azon állítását, miszerint az *Osteospermum* faj növényi anyagának növekedésszabályozókkal való kezelése és metszése nem „tűnik el” a termesztési vizsgálat során, és kihatással van az említett vizsgálat eredményeire;

– amennyiben a Törvényszék megítélése szerint az szükséges, adjon helyt az általa a fellebbezési eljárás és a jelen kereset alapján indult eljárás során előterjesztett egyéb bizonyítási indítványoknak.

95 A CPVO azt kéri, hogy a Törvényszék:

– a T-133/08. sz. ügyben előterjesztett keresetet, abban a részében, amelyben az a leírás kiigazítására vonatkozó határozat hatályon kívül helyezésére irányul, mint elfogadhatatlant, utasítsa el, ezt meghaladóan pedig azt mint megalapozatlant utasítsa el;

– a T-134/08. és a T-177/08. sz. ügyekben előterjesztett kereseteket, mint megalapozatlanokat, utasítsa el;

– a T-242/09. sz. ügyben a keresetet, mint elfogadhatatlant, vagy ha ez nem lehetséges, mint megalapozatlant, utasítsa el;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére;

– mondja ki, hogy neki csak a saját költségeit kell viselnie, amennyiben a kereseti kérelmek valamelyikének helyt adnak.

96 A CPVO ezenfelül azt kéri a Törvényszéktől, hogy az utasítsa el a felperes által a T-242/09. sz. ügyben előterjesztett pervezető intézkedések iránti kérelmet.

97 A beavatkozó a T-133/08., a T-134/08., a T-177/08. és a T-242/09. sz. ügyek mindegyikében azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

**A négy egyesített ügy között fennálló összefüggésekre és azok vizsgálatának célszerű sorrendjére vonatkozó előzetes észrevételek**

98 Miként arra a felperes írásbeli beadványaiban helyesen rámutat, és amint azt a tárgyaláson is megismételte, a T-133/08., a T-134/08. és a T-177/08. sz., első három egyesített ügy szoros és kölcsönös összefüggésben van egymással, és ráadásul mindhárom függ a T-242/09. sz. ügytől (a LEMON SYMPHONY érvénytelenségének megállapítására vonatkozó eljárás), ami indokolttá teszi azt, hogy ez utóbbi ügy vizsgálata a jelen ítélet meghozatala során elsőbbséget élvezzen. Ennek kimenetele – az A 010/2007. sz. határozat hatályon kívül helyezése esetén – ugyanis meghatározó a három másik

ügy kimenetele szempontjából. Ezt követően az elsőbbség és az előbbitől való függés szempontjából csökkenő sorrendben követi egymást a T-134/08. sz. ügy (a LEMON SYMPHONY törlésére vonatkozó eljárás), a T-133/08. sz. ügy (a LEMON SYMPHONY leírásának kiigazítása) és végül a T-177/08. sz. ügy (a SUMOST 01 közösségi növényfajta bejelentési kérelme). E három utóbbi ügyet a jelen ítélet meghozatala során mindenképpen együttesen kell vizsgálni, hiszen az azokban megtámadott határozatok láthatóan ugyanazon eljárási hibában szenvednek, és ugyanazon meghallgatási jog megsértésével függenek össze, amint az a későbbi 216. és azt követő pontokban kifejtésre kerül.

99 A tárgyaláson a felperes közölte, hogy már nem támogatja az általa kezdetben a T-134/08. sz. ügyben képviselt feltevést, és mostantól a T-242/09. sz. ügyben képviselt azon feltevés mellett érvel, miszerint a LEMON SYMPHONY továbbra is állandó, azonban azt 1997-ben nem megfelelő módon írták le. Ugyanakkor formálisan nem állt el a T-134/08. sz. ügyben indított keresetétől, így tehát annak vizsgálatát is el kell végezni.

## A T-242/09. sz. ügy

*Az elfogadhatóságról*

100 Az A 010/2007. sz. határozatban a fellebbezési tanács azt állapította meg, hogy a felperes, mint az érvénytelenség megállapítása iránti kérelemre vonatkozó határozat tárgyát képező eljárásban részt vevő fél, jogosult volt fellebbezést benyújtani hozzá.

101 A CPVO úgy nyilatkozott, hogy nem osztja ezt az álláspontot, és arra hivatkozott, hogy a felperes nem minősült az érvénytelenség megállapítása iránti eljárásban részt vevő félnek, hiszen nem nyújtott be kérelmet e célból a végrehajtási rendelet 1. cikke (2) bekezdésének megfelelően. A CPVO szerint ugyanis az említett eljárás, amely a rendelet 20. cikke alapján indult, főszabály szerint hivatalból induló eljárás. A CPVO ugyanakkor úgy véli, hogy a fellebbezési tanács által elkövetett jogi hibának nincs következménye, hiszen szerinte a felperesnek az érvénytelenség megállapítása iránti kérelemre vonatkozó határozat elleni fellebbezése más minőségben benyújtottként, nevezetesen a határozat által közvetlenül és egyénileg érintett személy minőségében benyújtottként elfogadhatónak volt minősíthető.

102 Ennek alapján a CPVO és a beavatkozó úgy vélik, hogy a keresetet, mint elfogadhatatlant, el kell utasítani. E felek szerint az azon oltalom érvénytelenségének megállapítása iránti kérelem, amelyben valamely növényfajta részesül, a rendelet 20. cikkének (1) bekezdése a) pontjára és 7. cikkére figyelemmel csak akkor elfogadható, ha olyan tényeket és bizonyítékokat mutatnak be, amelyek alátámasztják, hogy az említett fajta genetikai felépítését tekintve egy tulajdonságban sem tért el a növényfajta-bejelentési kérelem benyújtása időpontjában közismert más fajtáktól. Márpedig a jelen esetben a felperes csupán olyan eljárási hibákra hivatkozott, amelyek nem relevánsak, és amelyeket így a CPVO-nak, illetve fellebbezési tanácsának nem is kellett figyelembe vennie a rendelet 20. cikke szerinti érvénytelenség megállapítása iránti eljárásban.

103 Mindenesetre nem tűnik szükségesnek állást foglalni e kérdéseket illetően, hiszen, miként azt alább kifejtjük majd, a jelen keresetet mindenképpen el kell utasítani, mint megalapozatlant. A megszilárdult ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis a Törvényszék feladata annak megítélése, hogy a jelen ügy körülményei között a gondos igazságszolgáltatás indokolja-e a kereset érdemben anélkül történő elutasítását, hogy a Törvényszék határozna az alperes által előterjesztett elfogadhatatlanság kifogásról (lásd a Bíróság C-23/00. P. sz., Tanács kontra Boehringer ügyben 2002. február 26-án hozott ítéletének [EBHT 2002., I-1873. o.] 50–52. pontját, és a C-6/06 P. sz., Cofradía de pescadores »San Pedro« de Bermeo és társai kontra Tanács ügyben 2007. november 22-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 21. pontját).

*Az ügy érdeméről*

104 Keresetének alátámasztásaként a felperes négy jogalapra, nevezetesen a rendelet 76. és 81. cikkének együttesen értelmezett rendelkezéseinek megsértésére, a rendelet 20. és 7. cikkének együttesen értelmezett rendelkezéseinek megsértésére, a rendelet 75. cikkének megsértésére és a végrehajtási rendelet 63. cikke (1) és (2) bekezdésének megsértésére alapított jogalapra hivatkozik.

A rendelet 76. és 81. cikkének együttesen értelmezett rendelkezéseinek megsértésére alapított, első jogalapról

– A felek érvei

105 A felperes a „hivatalból történő bizonyítás” elvének megsértésére, és a megtámadott határozat koherenciájának hiányára hivatkozik. E tekintetben azt mondja, hogy nem vitatja a bizonyítékok fellebbezési tanács általi értékelését. Ez utóbbi ezzel szemben szerinte jogi hibában szenvedő határozatot hozott, mivel nem fogadta el, és nem értékelte a bizonyítékokat, hanem egyoldalúan és ellenőrzés nélkül azon „meggyőzőnek” minősített érvelésre támaszkodott, amelyet az eljárásban részt vevő többi fél egyébként nem támasztott alá, anélkül hogy tekintetbe vette volna az általa ismertetett releváns és indokolt ellentmondásokat, valamint bizonyítékokat.

106 A felperes szerint a fellebbezési tanács – anélkül hogy ne vétett volna jogi hibát – nem juthatott volna arra a következtetésre, hogy a LEMON SYMPHONY 1997-ben szabályos szakmai vizsgálat tárgyát képezte, és a CPVO helyesen állapította meg e növényfajta megkülönböztethetőségét a rendelet 7. cikke értelmében.

107 Konkrétabban a felperes elsősorban arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács megsértette a rendelet 76. és 81. cikkét azáltal, hogy nem vette figyelembe az általa szolgáltatott – ugyan mindössze egyetlen – bizonyítékot, miközben a LEMON SYMPHONY szakmai vizsgálatával kapcsolatos számos tény alátámasztást igényelt volna, és ő maga kérte, hogy a vonatkozó bizonyítási intézkedéseket tegyék meg.

108 E tekintetben a felperes először is azt emeli ki, hogy nem vitás, hogy a Bundessortenamt követelményeivel ellentétben a beavatkozó által 1997-ben a szakmai vizsgálatra beküldött növényi anyag értékesítésre szánt, bimbós növényekből állt, amelyeket növekedésszabályozóval kezeltek, és metszettek. A vita kizárólag e kezelésnek a fajtaleírásban írt külső megjelenésre gyakorolt hatásairól szólt.

109 Ezt követően elsőként azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy az nem vizsgálta meg azt a kérdést, hogy milyen növényeken végezték el a szakmai vizsgálatot. E kérdés kivizsgálása pedig nagy jelentőségű lenne. A felperes ugyanis azt állította, hogy ha a hajtásokat 1997 januárjában vágták le, akkor az azokból kitermesztett növények a tulajdonságok 1997 augusztusában történt meghatározáskor még nem lehettek olyan termesztési stádiumban, amely összevethető lett volna a termesztési kísérlet tárgyát képező összehasonlító növényekkel, amelyeket 1996 decembere elején kellett a Bundessortenamt részére rendelkezésre bocsátani. A felperes felajánlotta, hogy ezen állításait szakértővel bizonyítja.

110 E tekintetben a fellebbezési tanács azon állítása, miszerint „bevett gyakorlat, hogy a vizsgálat során használt növényfajtákat hajtással szaporítják, azonos időben több hajtást szedve le úgy, hogy ezáltal biztosított legyen a növényi anyagok fiziológiailag azonos kora”, nem koherens és nincs bizonyítékokkal alátámasztva. A fellebbezési tanács egyáltalán nem támasztotta alá azt, hogy jelen esetben valóban a szóban forgó „bevett gyakorlatot” valamennyi összehasonlított növényfajta tekintetében követték. E tekintetben a fellebbezési tanács csupán a CPVO által a Bundessortenamtnak adott azon „tanácsot” említette, hogy hajtások levágásával folytassák le a vizsgálatot. Ráadásul a növekedésszabályozók

hatásaira vonatkozó egyéb állításai szerinte feleslegesek, ha azt az elgondolást óhajtja védeni, miszerint a hajtások használatának nem volt semmiféle kihatása. Mindenesetre, az azon „feltevésre" vonatkozó bizonyíték, amelyre a fellebbezési tanács támaszkodott, nem lett alátámasztva, hiszen a fellebbezési tanács nem rendelt el bizonyítást ezen elgondolás igazolására. Ezt nem támasztják alá a Menne kisasszony által kifejtettek sem, hiszen ő a fellebbezési tanács előtti tárgyaláson azt adta elő, hogy már nem emlékszik arra, hogy a szakmai vizsgálatot kezelt növényeken vagy pedig az utóbbiakból nyert hajtásokon végezték-e el.

111 Azzal kapcsolatban, hogy a megtámadott határozatot úgy kell értelmezni, hogy a fellebbezési tanács maga is azt hitte, hogy az 1997-es szakmai vizsgálatot kémiailag és mechanikusan kezelt növényeken végezték el, a felperes másodszor azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy inkoherens és bizonyítékokkal nem alátámasztott megállapításokat tett a növények kezelése hatásának állítólagos hiányával kapcsolatban. E tekintetben a felperes emlékeztet arra, hogy ő mindig is azt állította, hogy az olyan, kémiailag és mechanikailag kezelt növényi anyagon elvégzett szakmai vizsgálat, amely ráadásul, mint „értékesítésre szánt, bimbós növény", eltérő növekedési stádiumban volt, mint az összehasonlításhoz használt „fiatal növények", a rendelet 7. cikkének megfelelően nem teszi lehetővé a valamely növényfajtától való megkülönböztethetőség megállapítását. Állításainak bizonyítására, többek között a növekedésszabályozók tartós hatását illetően, többször, még a fellebbezési tanács előtti tárgyaláson is felajánlotta a szakértői véleménnyel történő bizonyítást, és kérte az erre vonatkozó bizonyítási intézkedések elrendelését.

112 Az e tekintetben a fellebbezési tanács által tett megállapítások, a megtámadott határozat 4. pontjában (7. o.), nem a felek által az előtte folyó eljárásban előadott érveken, hanem azokon a feltevéseken alapultak, amelyeket ő talált ki az eljárás során. E megállapításokra az ügyiratokból sem lehet következtetni, és azokat bizonyítékok sem támasztják alá, hiszen a felperes kérelmei ellenére az említett tanács nem rendelt el semmilyen bizonyítási intézkedést, hanem inkább Menne kisasszony érveinek adott elsőbbséget. A fellebbezési tanácsnak a TG/176/3. sz. vizsgálat irányadó elveinek alkalmazhatatlanságára vonatkozó állításai egyébként irrelevánsak, és végülis tévesek is, miként azt a Bundessortenamt 1996. november 6-i levele tanúsítja. Végül a fellebbezési tanács a felperes szerint nem vette figyelembe azt a vitathatatlan tényt, hogy a beavatkozó által megküldött növényi anyagok értékesítésre szánt, bimbós növények voltak, másképpen szólva, teljesen kifejlett, és virágzásnak indult növények, amelyeket nem lehetett fiatal egyedekkel összehasonlítani.

113 A felperes másodszor arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács nem vett figyelembe számos, általa hivatkozott anyagi jogi tényezőt, illetve azokat nyilvánvalóan tévesen értékelte.

114 Ebben az összefüggésben a felperes emlékeztet arra, hogy ő folyamatosan vitatta a CPVO által állított, az 1997-ben és a 2005-ben a LEMON SYMPHONY fajta növényi anyagaként vizsgált növények közötti állítólagos azonosságot. Szerinte az a tény, hogy az említett fajtát 2002-től kezdve már nem lehetett azonos módon leírni, mint 1997-ben, arra enged következtetni, hogy e növényfajta említett évben végzett szakmai vizsgálatának megbízhatósága – a növény tekintetében 1997-ben alkalmazott kezelés miatt – nem volt biztosított. A fellebbezési tanács szerinte nem vizsgálta meg a felperes ezen érvét, ami oda vezetett, hogy a megtámadott határozat 5. pontjában (8. o.) azt a következtetést vonta el, hogy a LEMON SYMPHONY 1997-ből és 2005-ből származó növényi anyagai azonos kinézetűek voltak, és csupán egy módosult irányadó elv alkalmazása miatt kellett a fajtát 2000-től kezdve eltérő módon leírni. A felperes szerint e következtetés irreleváns.

115 Először is, ugyanis, a felek egyike sem vitatta a felperes azon érvét, miszerint a 2001-ben a LEMON SYMPHONY növényi anyagaként vizsgált növényeknek a „Szár tartására" vonatkozó jellemzőjét, a „egyenes – félegyenes (2)" kifejeződési fokozattal minősítették. Márpedig e vizsgálati év során a TG/176/3. sz. vizsgálatra irányadó elveket már alkalmazták. Következésképpen logikailag nem magyarázható az a tény, hogy ugyanezen jellemzőt illetően ezen irányadó elv csak 2005-ben indokolta volna a „félegyenes – vízszintes (5)" kifejeződési fokozat minősítés megadását. Épp ellenkezőleg, a leírás jelentős módosulását már 2001-ben meg kellett volna állapítani.

116 Másodszor az a körülmény, hogy csak a TG/176/3. sz. irányadó elvek említettek először példákat a növényfajtákra a „Szár tartása” jellemző tekintetében, miközben a „VI. sz. tulajdonságtáblázat” nem, szintén nem alkalmas a megtámadott határozat alátámasztására. A felperes azon érvét ugyanis, miszerint a példaként említett valamennyi fajta (a NAIROBI kivételével) már termesztés alatt állt az 1997-es szakmai vizsgálat során, szintén nem vitatta senki. Mivel az e fajtákkal való összehasonlítást elvégezték, a fellebbezési tanács következtetése irreleváns. Egyébként a felperes azon érve, miszerint a ZULU fajta, amelyet 1997-ben összehasonlítottak a LEMON SYMPHONY-val, „egyenes” szárú, nem képezte vita tárgyát. Végül a CPVO 2007-ből származó, TP/176/1. sz. szakmai protokolljának új változata szerinte a fellebbezési tanács állításai relevanciájának hiányát bizonyítja. A felperes szerint ugyanis, ha a 2001-ben bevezetett példák nem helyesen tükrözték az *Osteospermum* fajta választékát, akkor azokat nem lehetett volna a 2007-es változatban szereplő módon átvenni.

117 Harmadszor, a fellebbezési tanács szerinte nem vette figyelembe a Bundessortenamt 2006. március 22-i levelét, amelyben e hivatal azt nyilatkozta, hogy nem készíthet – 2006-ban – az 1997-ben használt VI. sz. tulajdonságtáblázaton alapuló leírást. A felperes szerint e nyilatkozat ellentmondásban áll a fellebbezési tanács azon megállapításával, miszerint a növények 2005-ben azonos fenotípust mutattak, mint az 1997-ben vizsgált növényeké. Úgy véli ugyanis, hogy ha a növények 2005-ben azonosak voltak, akkor a VI. sz. tulajdonságtáblázat alkalmazásával az 1997-es fajtaleírásban szereplővel azonos módon kellett volna őket leírni.

118 Negyedszer, a felperes szerint, a megtámadott határozat indokolása a LEMON SYPMHONY Japánban végzett vizsgálatát illetően téves. Ellentétben azzal, amit a fellebbezési tanács állít, a felperes szerint vitathatatlan, hogy ugyanazon fajtáról van szó, és így szerinte alaposabban meg kellett volna vizsgálni azt a kérdést, hogy a növényeket Japánban miért értékelték eltérően.

119 Ötödször, a fellebbezési tanács egyáltalán nem vette figyelembe a Dr. Ludolph által a beavatkozó részére készített szakértői véleményt, amelyből az tűnt ki, hogy a LEMON SYMPHONY soha nem volt egyenes szárú fajta. Ezen aspektus helyes értékelésének a felperes szerint arra kellett volna vezetnie a fellebbezési tanácsot, hogy azt állapítsa meg, hogy még a beavatkozó szempontjából nézve is, az említett fajta 1997-es szakmai vizsgálata hibában szenvedett.

120 Végül hatodszor, a megtámadott határozat a felperes szerint egyáltalán nem vett figyelembe azt a körülményt, hogy a LEMON SYMPHONY-n kívül egyetlen más *Osteospermum* fajta sem képezte kiigazítás tárgyát.

121 A CPVO és a beavatkozó azt állítja, hogy a jelen jogalap nem megalapozott, tekintettel többek között azon széles mérlegelési mozgástérre, amellyel a CPVO valamely fajta szakmai vizsgálata és a termesztésre szolgáló növényi anyag alkalmazása terén rendelkezik.

– A Törvényszék álláspontja

122 Bevezetésként emlékeztetni kell arra, hogy a rendelet 20. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében a CPVO a közösségi növényfajta-oltalmat semmisnek nyilvánítja, „amennyiben megállapításra kerül”, hogy a 7. vagy a 10. cikkben megállapított feltételek a közösségi növényfajta-oltalom megadása időpontjában nem teljesültek.

123 A rendeletnek „A tényállás [CPVO általi] vizsgálata hivatalból” című 76. cikke értelmében, amelynek megsértésére a jelen ügyben hivatkoztak, a CPVO az előtte folyó eljárásokban a tényállást hivatalból „csak olyan mértékig vizsgálja, amennyire az az 54. és 55. cikk rendelkezései szerint vizsgálandó [helyesen: csak akkor vizsgálja, amennyiben az az említett rendelet 54. és 55. cikkében írt vizsgálat tárgyát képezi]”.

124 A rendelet 54. cikke értelmében a CPVO a közösségi növényfajta-bejelentési kérelmet érdemben vizsgálja. Ennek keretében többek között megvizsgálja, hogy a fajta közösségi növényfajta-oltalom tárgyát képezheti-e az 5. cikknek megfelelően, és hogy a fajta újnak minősül-e az említett rendelet 10. cikkének megfelelően.

125 A rendelet 55. cikke értelmében, ha a CPVO az első vizsgálat során nem talált olyan akadályt, amely a közösségi növényfajta-oltalom megadásának útjában állna, akkor intézkedik arról, hogy a 7–9. cikkben foglalt feltételek (DUS kritériumok) meglétére irányuló vizsgálatot az illetékes hivatalok (vizsgáló hivatalok) legalább egy tagállamban elvégezzék.

126 Így tehát először is meg kell állapítani, hogy a rendelet 76. cikkének a tények hivatalból történő vizsgálatára vonatkozó rendelkezése teljes mértékben alkalmazhatatlan a CPVO azon határozata elleni fellebbezés alapján eljáró fellebbezési tanács előtti eljárásra, amely valamely fél kérelmére megtagadta valamely közösségi növényfajta-oltalom érvénytelenségének megállapítását, hiszen ez az eljárás nem tartozik a rendelet 54. és 55. cikkének hatálya alá.

127 Az ilyen eljárásban ugyanis nem a fellebbezési tanács feladata az 54. cikkben említett érdemi vizsgálat vagy az 55. cikkben említett szakmai vizsgálat lefolytatása, még csak az sem feladata, hogy nyilatkozzon a CPVO által a közösségi növényfajta-bejelentés alapján elvégzett ilyen vizsgálat jogszerűségéről.

128 Neki mindössze a CPVO által a rendelet 20. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján elfogadott azon határozat jogszerűségéről kell döntenie valamely érintett fél kérelmére, amely megtagadta a közösségi növényfajta-oltalom semmisségének megállapítását azzal az indokkal, hogy e fél nem „bizonyította”, hogy az említett rendelet 7. vagy 10. cikkében említett feltételek az oltalom megadásakor nem álltak fenn.

129 Ha az érvénytelenség megállapítására irányuló eljárás nem hivatalból, hanem valamely érintett fél kérelmére indult, akkor a rendelet 76. és 81. cikke, annak 20. cikkével együttesen értelmezve, erre a félre telepíti az arra vonatkozó bizonyítás terhét, hogy az említett érvénytelenség megállapításhoz szükséges feltételek fennállnak.

130 Természetesen a bizonyítási teher megosztásának és a bizonyítékok szolgáltatásának ezen rendszere érzékelhető módon eltér a közösségi védjegyek terén a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL L 78., 1. o.) 76. cikkében alkalmazottól, amelynek értelmében „[a] hivatal az előtte folyó eljárásban a tényeket hivatalból vizsgálja; a lajstromozás viszonylagos kizáró okaival összefüggő eljárásban azonban a hivatal a vizsgálat során a felek által előterjesztett tényálláshoz, bizonyítékokhoz és érvekhez, valamint a kérelem szerinti igényekhez kötve van”. A bizonyítási rendszerbeli ezen eltérés azonban azzal a körülménnyel magyarázható, hogy a közösségi védjegyről szóló rendelettől eltérően, e rendelet nem tesz különbséget a lajstromozást kizáró feltétlen és viszonylagos okok között.

131 Végezetül, a rendelet által bevezetett rendszer összhangban van a közösségi formatervezési minták területén a közösségi formatervezési mintáról szóló, 2001. december 12-i 6/2002/EK tanácsi rendelet (HL L 3., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 27. kötet, 142. o.) 63. cikkének (1) bekezdése által bevezetett rendszerrel, amelynek értelmében:

„A Hivatal az előtte folyó eljárásban a tényeket hivatalból vizsgálja. Megsemmisítési eljárásban azonban a Hivatal a vizsgálat során a felek által előterjesztett tényálláshoz, bizonyítékokhoz és érvekhez, valamint a kérelem szerinti igényekhez kötve van”.

132 E rendszer ráadásul megfelel az általános jogelveknek, valamint a bizonyítási teher és a bizonyítékok szolgáltatása területén alkalmazandó eljárási szabályoknak is, többek között az *actori incumbit onus probandi* regula elvének. Hangsúlyozni kell ebben az összefüggésben, hogy a rendelet 81. cikkének

(1) bekezdése értelmében, amelyet a jelen ügyben állítólag szintén megsértettek, a CPVO az említett rendeletben vagy a végrehajtási rendeletben foglalt eljárási rendelkezések hiányában „a tagállamokban általánosan elfogadott eljárásjogi alapelveket” alkalmazza.

133 Ilyen körülmények között az első jogalapot, mint azon a téves kiindulási ponton alapulót, hogy a bizonyítási teher a rendelet 76. és 81. cikke értelmében jelen esetben a CPVO-t terhelte, el kell utasítani.

134 Mindenesetre a rendelet azon rendelkezéseiből, amelyek megsértésére hivatkoztak, nem következik, hogy a CPVO előtti eljárás tisztán inkvizitórius jellegű eljárás lenne. Különösen, a szakmai vizsgálat kapcsán a rendelet 76. cikke első mondatában említett „hivatalból történő vizsgálat elvét” összhangba kell hozni az ugyanezen cikk második mondatában kimondott azon szabállyal, miszerint a CPVO mindazokat a tényeket és bizonyítékokat, amelyeket az általa előírt határidőn belül nem terjesztettek be, figyelmen kívül hagyja. Így tehát a CPVO előtti eljárásban részt vevő felek feladata a megfelelő időn belül előadni azokat a tényeket, amelyeknek a CPVO által történő megállapítását kérik, mindazon bizonyítékok előterjesztésével, amelyekre e tények alátámasztásaként hivatkozni szeretnének.

135 Ha e rendelkezések alkalmazhatók a CPVO-nak a rendelet 20. cikke alapján hozott és a valamely növényfajta részére megadott közösségi növényfajta-oltalom érvénytelenségének megállapítását megtagadó valamely határozata elleni fellebbezés alapján indult fellebbezési eljárásra, akkor annak a félnek kell előadnia, illetve előterjesztenie azokat a tényeket és bizonyítékokat, amelyek szerinte lehetővé teszik annak megállapítását, hogy a rendelet említett 20. cikkének alkalmazásának feltételei fennállnak, aki az említett érvénytelenségre hivatkozik (lásd analógia útján a Bíróság C-413/08. P. sz., Lafarge kontra Bizottság ügyben 2010. június 17-én hozott ítéletének [EBHT 2010., I-5361. o.] 29. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Ha a CPVO nem osztja az elemzését, akkor is ennek a félnek kell konkrét és bizonyított információkat szolgáltatnia állításainak alátámasztására. Az így hivatkozott tények és bizonyítékok adott esetben olyan jellegűek is lehetnek, hogy azokra a másik félnek magyarázatot vagy indokolást kell adnia, aminek hiányában a fellebbezési tanács azt állapíthatja meg, hogy a bizonyítási teherre vonatkozó szabályoknak eleget tettek (lásd analógia útján a fent hivatkozott Lafarge kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 30. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Végeredményben a fellebbezési tanácsnak kötelessége az adott ügyben releváns valamennyi elemet – gondosan és részrehajlásmentesen – megvizsgálni, ügyelve az általános jogelvek, valamint a bizonyítási teher és a bizonyítékok szolgáltatása területén alkalmazandó eljárási szabályok betartására.

136 Jelen esetben a felperes alapvetően azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy az kizárólag a tényeknek a CPVO és a beavatkozó által előadott változatára támaszkodott, anélkül hogy fogadta vagy értékelte volna az őáltala felajánlott bizonyítékokat, különösen, hogy helyt adott volna az általa az írásbeli eljárás során kétszer is előterjesztett (lásd a fenti 72. és 74. pontot), majd a fellebbezési tanács előtti tárgyaláson is megismételt, azon szakértő kirendelése útján történő bizonyításfelvétel iránti kérelmének, akitől az lett volna várható, hogy többek között meghatározza a növekedésszabályozók hatását.

137 E tekintetben mindenesetre a Törvényszék helyénvalónak tartja analógia útján a CPVO fellebbezési tanácsára – amely egy kvázi igazságszolgáltatási jellegű szerv – a Bíróság azon ítélkezési gyakorlatát alkalmazni, miszerint a valamely fél által előterjesztett bizonyításfelvétel iránti kérelemnek nem lehet hely adni, ha az nem olyan valószínűsítő bizonyíték, amely ahhoz elegendő, hogy ilyen intézkedést elrendeljenek (a Bíróság 51/65. sz., ILFO kontra Főhatóság ügyben 1966. április 28-án hozott ítélete [EBHT 1966., 125. o.]).

138 Márpedig a felperes sem a CPVO előtti közigazgatási eljárás, sem a fellebbezési tanács előtti fellebbezési eljárás során nem szolgáltatta annak a legapróbb bizonyítékát, illetve nem hivatkozott olyan ténykörülményre (mint például valamely véletlenszerűen kiválasztott tudományos tanulmányra, szakmai kiadványból származó kivonatra, kérelmére elkészített szakértői véleményre, vagy akár

valamely botanikai vagy kertészeti szakértő által adott egyszerű állásfoglalásra) sem, amely alkalmas lett volna arra, hogy a számos alkalommal megismételt, azonban egyszer sem alátámasztott, és az eljárásba beavatkozó valamennyi egyéb fél – ideértve a Bundessortenamtot és a CPVO illetékes bizottságát – által vitatott azon állítása tekintetében valószínűsítő bizonyítékot képezzen, amely szerint a jelen esetben alkalmazott mechanikai vagy kémiai kezelés, illetve hajtatás meghamisíthatta a LEMON SYMPHONY 1997-es szakmai vizsgálatát.

139 Egyébiránt, mégha a fellebbezési tanács végeredményben osztotta is az eljárásban részt vevő többi fél érvelését, azt nem „egyoldalúan és ellenőrzés nélkül” tette, miként azt a felperes állítja, hanem saját ismereteire és a botanika terén a saját szakértelmére támaszkodva, miután többek között megvizsgálta azt a kérdést, hogy 2005-ben a LEMON SYMPHONY leírható lett volna-e az 1997-ben hatályos TG/176/3 vizsgálatra irányadó elvek alkalmazásával, és kifejtve annak indokait, hogy miért a CPVO álláspontját támogatja, és nem a felperesét, miként az többek között a megtámadott határozat 4. pontjából is kiderül. A felperes e tekintetben egyáltalán nem említi az indokolási kötelezettség megsértését.

140 E körülmények alapján a bizonyítási teherre és a bizonyítékok szolgáltatására vonatkozó szabályok állítólagos megsértését jogilag nem támasztották alá kellőképpen.

141 Inkább azt kell megállapítani, hogy ezen állítás alapján és szemben azzal, amit a felperes állít, a felperes valójában azt szeretné, ha a Törvényszék a releváns tényeket és bizonyítékokat újból értékelné.

142 E tekintetben különbséget kell tenni aszerint, hogy a fellebbezési tanács által tett megállapítások és tényértékelések a botanika vagy a genetika területére tartozó olyan komplex értékelések eredményei-e vagy sem, amelyek szakértelmet vagy különleges tudományos, illetve szakmai ismereteket igényelnek.

143 Igenlő válasz esetén ugyanis az ítélkezési gyakorlat szerint a Törvényszék feladata az ilyen megállapítások és tényértékelések terén a nyilvánvaló hibák felülvizsgálata (a Törvényszék T-187/06. sz., Schräder kontra CPVO (SUMCOL 01) ügyben 2008. november 19-én hozott ítéletének [EBHT 2008., II-3151. o.] 59–63. pontja, amelyet lényegében, fellebbezést követően megerősített a Bíróság C-38/09. P. sz., Schräder kontra CPVO ügyben 2010. április 15-én hozott ítélete [EBHT 2010., I-3209. o.] 77. pontja). Ez az eset áll fenn például valamely fajta eltérő jellegének a rendelet 7. cikke (1) bekezdésében foglalt kritériumok alapján történő értékelésekor.

144 Nemleges válasz esetén viszont azon tényértékeléseket illetően, amelyek nem mutatnak különleges tudományos vagy szakmai komplexitást, az említett ítélkezési gyakorlat szerint a Törvényszék a jogszerűség hiánytalan és teljes ellenőrzését végzi el (a fent hivatkozott SUMCOL 01 ügyben hozott ítélet 65. pontja, és a fent hivatkozott Schräder kontra CPVO ügyben hozott ítélet 77. pontja).

145 Jelen esetben a felperes először is azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy nem vizsgálta azt a kérdést, hogy végülis melyik növényi anyagon végezték el az 1997. júliusában megkezdett szakmai vizsgálatot. E kérdés vizsgálata nem igényel szakértelmet vagy különleges szakmai ismereteket, és nem mutat olyan komplexitást, amely indokolhatná a bírósági felülvizsgálat terjedelmének korlátozását.

146 A felperes e kifogására adott válaszként mindenesetre elegendő megjegyezni, hogy amikor a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 4. pontjában kiemelte, hogy „bevett gyakorlat, hogy a vizsgálat során használt növényfajtákat hajtással szaporítják, azonos időben több hajtást szedve le úgy, hogy ezáltal biztosított legyen a növényi anyagok fiziológiailag azonos kora”, ugyan csupán hallgatólagosan, de bizonyosan azt a megállapítást tette, hogy a jelen esetben is így történt.

147 Márpedig nem csupán e megállapítás áll összhangban az ügy tényleges adataival, miként az az ügyiratokból kiderül, hanem annak helytállóságát erősíti meg ezenfelül mind a fenti 11. pontban idézett, 1997. január 30-i, kézzel írt megjegyzés szövege, („A Bundessortenamt hajtásokat készített, megvárni!, TK 30/01/97”), amelyből a TK a szakmai vizsgálat idején a Bundessortenamt illetékes

tisztviselője nevének rövidítése, mind pedig az a körülmény, hogy a szakmai vizsgálatra csak jó pár hónappal később, 1997 júliusában vagy augusztusában került sor. Egyébiránt e megállapításnak nem mondanak ellen a Menne kisasszony által a fellebbezési tanács előtti tárgyaláson tett kijelentések sem, hiszen ő mindössze azt nyilatkozta, hogy már nem emlékszik arra, hogy a szakmai vizsgálatot a beavatkozó által beküldött anyagokon vagy az azokról levett hajtásokon végezték el.

148 Az említett megállapítást a felperes szintén kifogásolja, mégpedig azért, mert szerinte, ha a beavatkozó által 1997 januárjában megküldött anyagokról vettek le hajtásokat, akkor az azokból nyert növényi anyagok az 1997. augusztusi tulajdonságmeghatározáskor még nem lehettek olyan termesztési stádiumban, amely alapján az összehasonlítható lett volna a próbatermesztés tárgyát képező azon összehasonlító növényekkel, amelyeket 1996 decemberében bocsátottak a Bundessortenamt rendelkezésére. A fellebbezési tanács ugyanis, saját tapasztalatára támaszkodva, megjegyezte, hogy ez a hajtatási gyakorlat, amelyet ő „bevettnek” minősített, a szakmai vizsgálatoknál valamennyi növényfajtára alkalmazandó, a növényi anyagok azonos fiziológiai korának biztosítása érdekében.

149 Itt egy olyan tény megállapításáról van szó, amelyet a fellebbezési tanács közismertnek ítélt. Márpedig, a Bíróságnak a közösségi védjegyekkel kapcsolatos perekben követett ítélkezési gyakorlata szerint az OHIM szervezeti egységei nem kötelesek határozataikban a közismert tények helytállóságát bizonyítani. A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint ezenfelül a Törvényszék arra vonatkozó megállapítása, hogy az OHIM fellebbezési tanácsa közismert tényekre alapította-e a határozatát, tényjellegű megállapítás, amely – feltéve, hogy nem elferdítésükről van szó – nem olyan kérdés, amelyet a fellebbezés keretében a Bíróságnak felül kell vizsgálnia (lásd a Bíróság C-273/05. P. sz., OHIM kontra Celltech ügyben 2007. április 19-én hozott ítéletének [EBHT 2007, I-2883. o.] 39. és 45. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot, a Bíróság C-394/08. P. sz., Zipcar kontra OHIM ügyben 2009. június 3-án hozott végzésének [az EBHT-ban nem tették közzé] 42. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). A Törvényszék célszerűnek véli a Bíróság előbb idézett ítélkezési gyakorlatából az elsőként említettet a CPVO szervezeti egységeire, a másodikként említettet pedig a Törvényszék által gyakorolt bírósági felülvizsgálatra megfelelően átültetve alkalmazni.

150 Jelen esetben a felperes mindössze a fellebbezési tanács által a hajtatás bevett gyakorlata, valamint annak a jelen esetben történő alkalmazása tekintetében tett megállapítást vitatta, anélkül hogy erre vonatkozóan bármiféle ténykörülményre vagy bizonyítékra hivatkozott volna. E körülményekre tekintettel, ellenkező bizonyíték hiányában a közismert tényre vonatkozó említett megállapítást helyben kell hagyni.

151 Következésképpen a felperes első kifogását, mint megalapozatlant el kell utasítani, megerősítve ugyanakkor a fellebbezési tanács azon megállapítását, miszerint az 1997-es szakmai vizsgálatot a beavatkozó által beküldött növényi anyagokról vett hajtásokon végezték el.

152 E körülmények alapján nem kell vizsgálni a felperes azon második kifogását, amellyel azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy inkoherens és bizonyítékokkal nem alátámasztott megállapításokat tett a növények jelen esetben növekedésszabályozóval történt kezelése hatásának állítólagos hiányával kapcsolatban. E kifogást ugyanis csak akkor kellett volna figyelembe venni, „ha a megtámadott határozatot úgy kell értelmezni, hogy a fellebbezési tanács maga is azt hitte, hogy az 1997-es szakmai vizsgálatot kémiailag és mechanikailag kezelt növényi anyagokon végezték el”, és nem az e növényekről vett hajtásokon. Márpedig az előbbiekben kifejtettekből következik, hogy e ténykörülményt a fellebbezési tanács kizárta.

153 Mindenesetre, a fellebbezési tanács által a megtámadott határozat 4. pontjában e tekintetben a teljesség kedvéért tett megállapítások komplex tudományos, illetve szakmai jellegű értékeléseken alapulnak, amelyek tekintetében a bírósági felülvizsgálat kizárólag a nyilvánvaló hibára terjedhet ki.

154 Márpedig, tekintettel a CPVO mérlegelési mozgásterére a komplex botanikai értékelések terén, a felperes által kifejtett érvek nem utalnak az említett megállapítások és értékelések kapcsán vétett nyilvánvaló hibára.

155 Konkrétabban a kémiai kezelés kérdését illetően tehát hangsúlyozni kell, hogy amikor a fellebbezési tanács, amely a végrehajtási rendelet 11. cikkének (2) bekezdése értelmében szakemberekből és jogászokból áll, a megtámadott határozat 4. pontjában kifejtette, hogy annak a fajta növekedésszabályozónak, amelyet a szaporításnál használnak, általában nincs tartós hatása, hiszen a növény későbbi növekedésének befolyásolásához további növekedésszabályozókkal történő permetezésre lenne szükség, ezen értékelést nem csupán a beavatkozó által közölt és általa „meggyőzőnek” minősített azon információkra alapította, amelyek szerint a növekedésszabályozókat csupán a termesztés kezdeti szakaszában alkalmazzák és azok hatása négy-hat hét után eltűnik, hanem a tagjai által szerzett gyakorlati tapasztalatokra és szakértelemre is.

156 Ha a felperes kétségbe vonja e ténybeli értékelést, akkor, az eset különleges körülményeire tekintettel, neki kell konkrét és alátámasztott tényeket szolgáltatnia annak nyilvánvaló pontatlanságát illetően.

157 Márpedig a Törvényszék emlékeztet arra, hogy a felperes sem a CPVO és annak fellebbezési tanácsa előtt indult négy eljárás szakaszában, sem a Törvényszék előtti eljárás során, illetve, úgy tűnik, hogy a Landgericht Düsseldorf, az Oberlandesgericht Düsseldorf és a Bundesgerichtshof előtti eljárások során sem hivatkozott – a legkisebb mértékben sem – olyan konkrét ténykörülményre vagy bizonyítékra, amely alkalmas lett volna állításainak, különösen a növekedésszabályozók tartós hatására vonatkozó állításának alátámasztására.

158 A felperes többi érvét illetően, amelyekkel azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy az nem válaszolt az általa a LEMON SYMPHONY 1997-es szakmai vizsgálatának megbízhatóságával kapcsolatban, e növényfajta leírásának 2001 óta bekövetkezett változásaira tekintettel megfogalmazott kritikákra, azokat mint hatástalanokat el kell utasítani, mivel egyrészt már elismerésre került, hogy e szakmai vizsgálatot mindenképpen megfelelő növényi anyagon végezték el, nevezetesen a Bundessortenamthoz a beavatkozó által elküldött növényi anyagból vett hajtásokon, másrészt pedig, mert a felperes nem nevezett meg semmilyen más olyan növényfajtát, amelytől a LEMON SYMPHONY – mégha annak szártartása úgy is írható le, mint „félegyenes – vízszintes” – ne lett volna egyértelműen megkülönböztethető 1997-ben. Ezen értékelés egybevág a CPVO és a beavatkozó által a jelen jogalapra adott válaszként kifejtett fő érveléssel.

159 E körülményekre tekintettel ugyanis, mégha feltételezzük is, miként azt a felperes állítja, hogy az 1997-es szakmai vizsgálat téves következtetésre vezetett a „Szártartás” jellemzőre adott kifejeződési fokozatot illetően, és hogy a LEMON SYMPHONY e jellemzőjének 1997 óta eltérő kifejeződési fokozatot kellett volna adni, mint ami a Bundessortenamt ezen évből származó vizsgálati jelentésében szerepelt, ennek akkor sincs jelentősége e fajtának a rendelet 7. cikke értelmében vett megkülönböztethetősége értékelése szempontjából, hiszen azt nem kizárólag – sőt, egyáltalán nem – egyetlen jellemzőre való hivatkozással állapították meg.

160 E tekintetben a Törvényszék egyrészt kiemeli, hogy a LEMON SYMPHONY 2006-os, kiigazított leírása az 1997-es eredeti leírástól csak a „Szártartás” jellemzőt illetően tér el, amelynek „egyenes” kifejeződési fokozata (lásd a fenti 12. pontot) „félegyenes – vízszintesre” módosult (lásd a fenti 25. pontot).

161 A Törvényszék másrészt kiemeli, hogy a felperes továbbra sem támasztotta alá azt, hogy e módosítás következményeként azt lehet állítani, hogy 1997-ben nem teljesültek a DUS kritériumok. Ebből az következik, hogy mégha a LEMON SYMPHONY-t a „Szártartás” jellemzőt illetően kezdettől fogva a „félegyenes – vízszintes” kifejeződési fokozattal írták volna is le, az akkor is megkapta volna a közösségi növényfajta-oltalmat.

162 Nem vitatott, hogy a felperes a fellebbezési tanács előtti eljárás során azt állította, hogy ha a SUMOST 01 vizsgálatát a LEMON SYMPHONY eredeti leírásának felhasználásával végezték volna el, akkor e két fajtát egyértelműen megkülönböztethetőnek minősítették volna (lásd A 007/2007. sz. határozat, 2. o.). Ugyanakkor ezt a feltevést a fellebbezési tanács, amely a megtámadott határozatban kiemelte, hogy „a vizsgálati eljárás akkor sem vezetett volna eltérő eredményre, ha a Hivatal azonnal kiigazította és átvezette volna a fajtaleírást [The test procedure would not have taken a different course if the Office had not immediately adapted and registered the variety description…]”, kifejezetten elutasította. Ezenfelül a felperes nem vitatta különösebben ezt az értékelést a jelen keresetében.

163 Mindenesetre a felperes szakmai jellegű érvei nem eredményesek, tekintettel a megtámadott határozatban ugyanezen sorrendben kifejtett és mellékesen vizsgálat alá vetett megállapításokra tekintettel, valamint a CPVO és a beavatkozó válaszként adott érveire tekintettel.

164 Különösen az a körülmény, hogy a beavatkozó által a Bundessortenamtnak megküldött növényi anyag nem felet meg az e hivatal által annak 1996. november 6-i levelében említett előírt követelményeknek, nem tűnik döntő jelentőségűnek. Az említett hivatal ugyanis arra hívta fel a figyelmet, hogy ez a szakmai vizsgálatot érintheti, és nem arra, hogy az elvégezhetetlen lesz. Miként azt a beavatkozó helyesen megjegyezte, az illetékes nemzeti hivatal mérlegelési jogkörébe tartozik a szakmai vizsgálat során annak vizsgálata és eldöntése, hogy a beküldött növényi anyag valóban alkalmatlan-e, vagy mint jelen esetben, a hajtatás technikája révén orvosolhatók azok a hiányosságok, amelyek kezdetben az anyagot érintették.

165 Azonkívül az egyetlen vitás kérdés, amelyet főszabály szerint a Törvényszék teljes körű felülvizsgálata alá kell vetni, miként a felperes helyesen állítja, az a kérdés, hogy a „Szártartás” jellemzőnek adható kifejeződési fokozatokat relatív vagy abszolút szempontok szerint kell-e meghatározni. Ez a kérdés ugyanis sokkal inkább nyelvi, semmint botanikai ismereteket igényel.

166 E felülvizsgálat keretében mindenesetre meg kell állapítani, hogy a felperes állításával szemben, a „Szártartás” jellemző, amelynek kifejeződési fokozatai a vizsgálatra irányadó elvek szerint az „egyenestől” a „félegyenesen” és a „vízszintesen”, valamint egyéb, nüansznyi eltéréseket mutató köztes fokozatokon át egészen a „lefelé hajlóig” terjednek, szélsőséges eseteket leszámítva, nem „abszolút” jellemző, amelyet szigorúan objektív módon, kizárólag a szárak dőlésszögének megmérésével meg lehetne határozni, hanem olyan jellemző, amely konkrét kifejeződése miatt adott esetben az ugyanazon fajon belüli fajták közötti összehasonlító értékelés tárgya lehet, miként az a T-177/08. sz. ügy keresetlevelének A27. mellékletében szereplő, a Bundessortenamt 2005. május 18-i dokumentumából is egyértelműen kiderül.

167 Márpedig a Bundessortenamt szerint a LEMON SYMPHONY-nak a „Szártartás” jellemzőre 1997-ben adott „egyenes” kifejeződési fokozat e fajtának a próbatermesztés alatt álló referenciafajtákkal való összevetéséből és azon megállapításból eredt, hogy a LEMON SYMPHONY volt az azon évben végzett kísérletek tárgyát képező fajták közül a „legegyenesebb”. Ezt követően az *Ostespermum ecklonis* faj számos újabb fajtájának elterjedése és a vizsgálatra irányadó elvek módosulása arra késztették a Bundessortenamtot, hogy e leírásnak a „félegyenes – vízszintes” kifejeződési fokozat feltüntetésével történő kiigazítását javasolja. Ugyanakkor a LEMON SYMPHONY 1997 és 2005 között nem változott. Itt a fajtaleírás nem olyan érdemi módosításáról van szó, amely a fajta azonosságát érintené, hanem a kezdetben választott kifejezés egyszerű módosításáról, ami nem változtatja meg a fajta azonosságát, csupán lehetővé teszi annak jobb leírását, konkrétan a faj többi fajtájától való elhatárolás révén.

168 A Törvényszék úgy véli, hogy e magyarázatok elég kellőképpen részletesek és meggyőzőek ahhoz, hogy szilárdan ellenálljanak a felperes érvelésében kifejtett, megcáfolásra irányuló kísérletnek.

169 Végezetül a német polgári bíróságok előtt és a CPVO előtti eljárás során egyaránt felhasznált fényképek (lásd a fenti 28. pontot) azt erősítik meg, legalábbis egy átlagos szemlélő számára, hogy a LEMON SYMPHONY szártartása 1997 és 2005 között nem változott észlelhető mértékben.

170 Tekintettel az előbbi megfontolások egészére, az első jogalapot, mint részben megalapozatlan és mint részben hatástalant, el kell utasítani.

A rendelet 20. és 7. cikke együttesen értelmezett rendelkezéseinek megsértésére alapított, második jogalapról

– A felek érvei

171 A felperes azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy az a fellebbezését kizárólag a megtámadott határozat 7. pontjában (9. o.) említett azon indok miatt utasította el, hogy ő „nem említette egyetlen olyan fajta nevét sem, amely a kérelem időpontjában nem lett volna megkülönböztethető a LEMON SYMPHONY-tól, ami viszont a rendelet 20. cikkének (1) bekezdése szerint követelmény”. Ezzel a fellebbezési tanács szerinte figyelmen kívül hagyta a rendelet 7. és 20. cikke rendelkezéseinek hatályát.

172 Mivel a rendelet 20. cikke (1) bekezdése a) pontjának alkalmazásához szerinte az oltalom alatt álló fajtának a végleges fajtaleírásában meghatározott formájára kell támaszkodni, az oltalmat semmisnek kell nyilvánítani, ha a CPVO megállapítja, hogy az oltalom alatt álló fajtát nem a fajta genotípusából eredő jellemzők kifejeződésével írták le, hanem kémiai vagy mechanikai kezelésnek betudható kifejeződés segítségével. Ebben az esetben megállapítható, hogy az eredeti leírás szerinti fajta soha nem is létezett. Szerinte a jelen ügyben pontosan ez az eset.

173 A CPVO és a beavatkozó vitatja ezt az érvelést.

– A Törvényszék álláspontja

174 A jelen jogalap azon a kiindulási ponton alapul, hogy a LEMON SYMPHONY növényfajtát 1997-ben „nem a fajta genotípusából eredő jellemzők kifejeződésével írták le, hanem kémiai vagy mechanikai kezelésnek betudható kifejeződés segítségével”.

175 Mivel e kiindulási pontot már az első jogalap vizsgálata keretében, mint ténybeli alapot nélkülözőt, a Törvényszék elutasította, ennélfogva a jelen jogalapot is el kell utasítani.

A rendelet 75. cikke megsértésére alapított, harmadik jogalapról

– A felek érvei

176 A felperes azt állítja, hogy a fellebbezési tanács a határozatát olyan indokokra alapította, amelyekkel kapcsolatban annak meghozatala előtt ő – sem szóban, sem írásban – nem fejthette ki álláspontját. Ehhez még hozzáfűzi, hogy ezek az eljárási hibák meghatározó kihatással voltak a fellebbezési tanács értékelésére.

177 Itt most a hajtások összehasonlító vizsgálat céljára való használatának állítólagosan „bevett” „gyakorlatával”, és a szakmai vizsgálatnál a LEMON SYMPHONY növényi anyagának szaporításakor alkalmazott növekedésszabályozó tartós hatásának állítólagos hiányával, valamint azon megállapítással kapcsolatos indokok kétségbe vonásáról van szó, miszerint az ügyiratok között szereplő japán jelentés

azt mutatta, hogy a felhasznált referenciafajták a *Dimorphoteca* fajhoz tartoztak, továbbá az azon megállapítással kapcsolatos indokok kétségbe vonásáról, miszerint 1997-ben a Bundessortenamt nem talált olyan referenciafajtákat, amelyekkel az említett fajtát össze lehetett volna hasonlítani.

178 A CPVO és a beavatkozó vitatja ezen érvelést.

– A Törvényszék álláspontja

179 A rendelet 75. cikke értelmében a CPVO határozatai indokolást kell tartalmazzanak, és határozat kizárólag olyan ténybeli alapok, illetve bizonyítékok alapján hozható, amelyekkel kapcsolatban az eljárásban részt vevő feleknek lehetőségük volt észrevételeiket szóban vagy írásban közölni.

180 A védelemhez való jog tiszteletben tartása, az uniós jog általános elve, amelynek végrehajtását a rendelet 75. cikke a CPVO révén kíván biztosítani, főszabályként magában foglalja az eljárásban részt vevő felek jogát arra, hogy véleményt nyilváníthassanak azon tényektől és iratokról, amelyeken a bírósági határozat alapulni fog, valamint hogy megvitathassák a bíróság elé tárt bizonyítékokat és észrevételeket, illetve azon jogalapokat, amelyekre a határozatát alapítani szándékozik. A tisztességes eljáráshoz való joghoz kapcsolódó követelmények tiszteletben tartása érdekében ugyanis fontos, hogy a felek mind az olyan tényállási elemeket, mind pedig az olyan jogi kérdéseket megvitathassák, amelyek az eljárás kimenetele szempontjából meghatározóak (lásd a Bíróság C-197/09. RX-II. sz., M kontra EMEA ügyben 2009. december 17-én hozott ítéletének [EBHT 2009., I-12033. o.] 41. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

181 Másszóval e jogot úgy kell érteni, mint amely azt szavatolja, hogy a felek ne egy teljesen váratlan bírósági határozattal találják magukat szemben. Ez ugyanakkor nem jelenti azt, hogy a bírónak, ítéletének meghozatala előtt, feltétlenül biztosítania kell a meghallgatáshoz való jogot a felek számára jogi értékelésének minden egyes pontjával kapcsolatban (a Törvényszék T-491/08. P. sz., Bui Van kontra Bizottság ügyben 2010. május 12-én hozott ítéletének 85. pontja).

182 Az összehasonlító vizsgálatoknál a hajtások alkalmazásának „bevett gyakorlatára” vonatkozó indokot illetően az első jogalap keretében már kifejtésre került, hogy az egy közismert tény megállapítására vonatkozik. Mivel a CPVO szervezeti egységei nem kötelesek határozataikban alátámasztani az ilyen tények helytállóságát, a felperes védelemhez való jogait nem sérthették meg pusztán ezen megállapítással, még akkor sem, ha a kérdést sem írásban, sem a fellebbezési tanács előtti tárgyaláson nem vitatták meg.

183 Mindenesetre a felperes azon állítása, amellyel tagadja e gyakorlat létezését – amelynek valóságát mind a CPVO, mind a beavatkozó elismerte –, nem hihető. Ily módon mind a fellebbezési tanácshoz 2007. október 19-én benyújtott, érvénytelenség megállapítása iránti kérelemre vonatkozó határozat elleni fellebbezésében, mind a 2009. január 12-i kiegészítő beadványában ő maga is elismeri azt a lehetőséget, hogy a beavatkozó által megküldött növényeket hajtatták, és később a szakmai vizsgálatnál e hajtásokat használták fel (lásd a fenti 72. és 74. pontot).

184 Azonkívül a jelen jogalap hatástalan, mivel a megtámadott határozat olyan egyéb indokai ellen irányul, amelyeket a felperes is elismer. Ugyanis, ezen egyéb indokok a fellebbezési tanács értékelése szempontjából mellékesek, miként az az első jogalap vizsgálatánál kiderült. Következésképpen mégha a Bíróság meg is állapítaná a védelemhez való jogok állítólagos megsértését, az akkor sem vonná maga után a megtámadott határozat hatályon kívül helyezését.

185 A harmadik jogalapot tehát, mint részben megalapozatlant, illetve mint részben hatástalant, el kell utasítani.

A végrehajtási rendelet 63. cikke (1) és (2) bekezdésének megsértésére alapított, negyedik jogalapról

– A felek érvei

186 A felperes azt állítja, hogy a fellebbezési tanács előtti 2009. január 23-i tárgyalás során, valamint e tárgyalás jegyzőkönyvében (a keresetlevélhez csatolt K 12. melléklet) az általa a végrehajtási rendelet 63. cikkére alapított jogokat „súlyosan megsértették”. Állítása szerint az eljárás egyik fele számára sem olvasták fel hangosan a jegyzőkönyvet, és ennek következtében azt egyikük sem hagyta jóvá. Ezenfelül a jegyzőkönyv szerinte számos pontatlanságot tartalmaz. Az eljárásban részt vevő felek azon nyilatkozatai, különösen Menne kisasszonyéi, amelyek számára kedvezőek voltak, nem kerültek rögzítésre a jegyzőkönyvben, ami jelentősen megnehezíti jogai érvényesítését. Egyebekben a felperes a fellebbezési tanácshoz 2009. március 30-án benyújtott beadványában szereplő állításokra utal vissza, amelyek a fenti 77. pontban ismertetésre kerültek.

187 A CPVO és a beavatkozó vitatják ezen érvelést.

188 Mivel a beavatkozó konkrétan azt állította, hogy a jegyzőkönyvet igenis felolvasták, hiszen a fellebbezési tanács elnöke azt a tárgyalás során hangrögzítőre diktálta, a felperes, ügyvédjének személyes nyilatkozata alapján azt válaszolja, hogy a tárgyalási jegyzőkönyv rögzítésére és annak a felek részére történő felolvasására vonatkozó ezen utóbbi állítás hamis. Indítványozza, hogy erre vonatkozóan bizonyítékot szolgáltat, a fellebbezési tanács elnökének és a CPVO elnökének tanúkénti meghallgatása segítségével.

– A Törvényszék álláspontja

189 A végrehajtási rendelet 63. cikke (1) és (2) bekezdése értelmében:

„(1) A szóbeli eljárás és a tanúmeghallgatás jegyzőkönyvében rögzíteni kell a szóbeli eljárás és a meghallgatás leglényegesebb tényeit, az eljárásban részt vevő felek lényegi megállapításait, az eljárásban részt vevő felek, a tanúk és a szakértők vallomását, valamint a szemle eredményét.

(2) A tanú, a szakértő vagy az eljárásban részt vevő fél vallomásáról készült jegyzőkönyvet felolvassák vagy az említetteknek ellenőrzésre átadják. A jegyzőkönyvben rögzíteni kell, hogy ez az előírás teljesült, valamint azt, hogy a vallomást tevő személy jóváhagyta a jegyzőkönyvet. Ha jóváhagyását nem adta meg, kifogásait írásban kell rögzíteni.”

190 A tárgyalási jegyzőkönyv (illetve, adott esetben az azt kísérő kioktatás) elsődleges funkciója tehát – akár a Törvényszék előtt, akár egy olyan kvázi igazságszolgáltatási jellegű szerv előtt történik annak felvétele, mint a CPVO fellebbezési tanácsa –, hogy tartalmazza a szóbeli eljárás és a kioktatás „leglényegesebb” elemeit (a végrehajtási rendelet 63. cikkének (1) bekezdése). Tehát egyáltalán nem az a célja, hogy a tárgyalás szó szerinti leiratát, vagy annak kimerítő jellegű ismertetését képezze, a tárgyaláson felmerült viták részleteinek átvételével.

191 Egyébként az uniós bíróságok előtt az a gyakorlat, hogy az eljárásban részt vevő felek „lényegi” nyilatkozatait, nevezetesen azokat, amelyek befolyásolhatják a per kimenetelét (mint például a kereseti kérelmek egy részétől való elállás, valamely kérelem összegszerűsítése, releváns tényre vonatkozó tanúvallomás, új érvre vagy új tényre történő hivatkozás) a tárgyalási jegyzőkönyvben a jegyzőkönyvvezető – hivatalból vagy a bíró, illetve a fél kérelmére – rögzíti.

192 A felperes különböző kifogásait ezekre az általános jellegű megfontolásokra tekintettel kell vizsgálni.

193 Elsőként, ami a jegyzőkönyv felolvasásának, és ennek következtében annak a felek által történt jóváhagyásának állítólagos hiányára alapított kifogást illeti, elegendő megjegyezni, hogy jelen esetben nem került sor a végrehajtási rendelet 63. cikkének (2) bekezdése szerint „tanú, szakértő vagy az eljárásban részt vevő fél vallomására”, és így nem kellett felolvasni a jegyzőkönyvet, illetve azt a „vallomást tevő személynek” nem kellett jóváhagynia. A felperesnek az ezen alakiságok elmulasztására alapított érveit tehát, mint irrelevánsakat, el kell utasítani.

194 Másodszor, ami „a jegyzőkönyvben szereplő számos pontatlanságra” alapított kifogást illeti, azt már csak amiatt is el kell utasítani, mert a felperes nem is nevezi meg őket. Ugyanakkor, mivel e kifogás nem különíthető el a felperes fellebbezési tanácsnak írt 2009. március 30-i levelében megfogalmazott, és a T-242/09. sz. ügyben benyújtott keresetlevelében megismételt két kifogástól, ezért arra az alábbi 196. pontban fogunk kitérni.

195 Harmadszor, ami az eljárásban részt vevő felek azon lényegi megállapításainak (nyilatkozatainak) – különösen Menne kisasszonyéinak – jegyzőkönyvben való megemlítésének hiányára alapított kifogást illeti, amelyek a felperes számára kedvezőek voltak, azt szintén el kell utasítani, mint a legelemibb pontosságot is nélkülöző kifogást. Ugyanakkor, mivel a felperes itt nyilatkozat alatt azokat a szavakat érti, amelyekkel Menne kisasszony elmondta, hogy már nem emlékszik arra, hogy a LEMON SYMPHONY 1997-es szakmai vizsgálatát a beavatkozó által a Bundessortenamtnak megküldött anyagokon vagy az azokról leszedett hajtásokon végezték-e el, ezt szintén el kell utasítani, hiszen a megtámadott határozat, ugyan csak hallgatólagosan állapítja meg azt, hogy az 1997-es szakmai vizsgálatot hajtásokon végezték el, lényegében azonban mindkét lehetőséget elképzelhetőnek tartja, azzal, hogy végülis azt állapította meg, hogy a szakmai vizsgálat szabályos volt. E körülményekre tekintettel ugyanis Menne kisasszony nyilatkozata nem minősül lényegesnek.

196 Negyedszer, ami a felperes 2009. március 30-i levelében megfogalmazott kifogásokat illeti, amelyeket a keresetlevélben azonos formában megismételt, és amelyek a fenti 77. pontban ismertetésre kerültek, a következőket kell hozzáfűzni:

– „a [CPVO] és a Bundessortenamt közötti állítólagos megállapodás pontatlan bemutatására” alapított kifogás, amely főként Menne kisasszonynak, a CPVO munkatársának a tárgyaláson belső szakértőként való részvételére vonatkozott, irreleváns, hiszen a jelen keresetben (eltérően a T-133/08., T-134/08. és T-177/08. sz. ügyekben benyújtott keresetektől) a felperes nem hivatkozik az e részvétel tényére alapított hatályon kívül helyezési indokra;

– az arra alapított kifogást, hogy jegyzőkönyvből kimaradt a „a Menne kisasszony által a tárgyaláson adott tájékoztatás”, amely átfedésben van a felperes 2009. március 30-i levelének 3.a) pontját illetően a fenti 195. pontban vizsgált kifogással, az említett levél 3.b) és 3.c) pontját illetően a jelen kereset jogalapjaival és érveivel logikailag összefüggés hiányában egyébként is el kell utasítani;

– a tárgyaláson a felperes által megfogalmazott „bizonyítási indítványok” jegyzőkönyvből való kihagyására alapított kifogást, a fenti 136–140. pontban már kifejtett indokok miatt kell elutasítani;

– az „egyéb pontatlanságokra és hiányosságokra” alapított jogalap a felperes 2009. március 30-i levelének 5.a) pontját illetően átfedésben van a fenti első francia bekezdésben ismertetett kifogással; egyébiránt azt az említett levél 5.b) pontját illetően a jelen kereset jogalapjaival és érveivel való logikai összefüggés hiánya miatt kell elutasítani.

197 A negyedik jogalapot tehát – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

*A T-242/09. sz. ügy érdemi részére vonatkozó végkövetkeztetések*

198 Az előzőkben kifejtettek egészéből következően a T-242/09. sz. ügyben benyújtott keresetet, mint megalapozatlant, el kell utasítani, anélkül hogy határozni kellene a felperes által indítványozott pervezető intézkedések elrendelésére irányuló kérelmekről (lásd a fenti 94. pontot).

**A T-133/08., T-134/08. és T-177/08. sz. ügy**

*A keresetek érdemi részéről*

A keresetek jogalapjainak általános bemutatása

199 A T-133/08. sz. ügyben benyújtott keresetének alátámasztásaként a felperes öt jogalapra hivatkozik: a végrehajtási rendelet 59. cikke (2) bekezdésének megsértésére, a rendelet 75. cikkének megsértésére, a rendelet 71. cikke (1) bekezdésével együttesen értelmezett 68. cikkének megsértésére, a rendelet 73. cikkének és az EK 230. cikk megsértésére, végül pedig a rendelet 48. cikkének megsértésére.

200 A T-134/08. sz. ügyben benyújtott keresetének alátámasztásaként a felperes négy jogalapra hivatkozik: a végrehajtási rendelet 59. cikke (2) bekezdésének megsértésére, a rendelet 71. cikke (1) bekezdésével együttesen értelmezett 21., 67. és 68. cikkének megsértésére, a rendelet 73. cikkének és az EK 230. cikknek a megsértésére, végül pedig a rendelet 48. cikkének megsértésére.

201 A T-177/08. sz. ügyben benyújtott keresetének alátámasztásaként a felperes hat jogalapra hivatkozik: a végrehajtási rendelet 59. cikke (2) bekezdésének megsértésére, a rendelet 75. cikkének megsértésére, a rendelet 81. cikke (2) bekezdésével együttesen értelmezett 48. cikkének megsértésére, a végrehajtási rendelet 60. cikkének megsértésére, a rendelet 62. cikkének megsértésére, végül pedig a rendelet 48. cikkének megsértésére. A 2009. február 25-i beadványban előadott új jogalap (lásd a fenti 83. pontot) e jogalapok közül a harmadikhoz kapcsolódik, és adott esetben azt azzal együttesen fogjuk vizsgálni.

202 Elsőként a végrehajtási rendelet 59. cikkének (2) bekezdése és a meghallgatáshoz való jog megsértésére alapított, mindhárom keresetben közös jogalapot célszerű megvizsgálni.

A végrehajtási rendelet 59. cikkének (2) bekezdése és a meghallgatáshoz való jog megsértésére alapított, mindhárom keresetben közös jogalapról

– A felek érvei

203 A felperes azt állítja, hogy a három megtámadott határozatot az ő meghallgatáshoz való jogának és a végrehajtási rendelet 59. cikke (2) bekezdésének megsértésével hozták meg, mivel a 2007. december 4-én lefolytatott szóbeli eljárásra egy olyan tárgyaláson került sor, amelyre őt nem szabályosan idézték, és amelyen jogos indokok miatt tagadta meg a részvételt.

204 A CPVO szerint a felperes nem érvelhet azzal, hogy ő az idézést csak 2007. november 6-án kapta meg, mivel korábban egyeztették vele a tárgyalás tervezett időpontját, és ő nem vonta vissza korábbi beleegyezését, megfelelő indokokra hivatkozva, a részére a szóbeli eljárás előkészítése keretén belül e célból biztosított határidőn belül.

205 A CPVO először is hangsúlyozza, hogy a végrehajtási rendelet 59. cikkének (1) bekezdésével nem ellentétes az, hogy a fellebbezési tanács és az eljárásban részt vevő felek a szóbeli eljárás időpontját egyeztessék. Az ily módon való eljárás ezenfelül ajánlott is, az eljárásban részt vevő személyek nagy számára tekintettel, és az e rendelkezés által előírt egy hónapos minimális határidő rövidsége miatt is.

206 A CPVO másodszor azt állítja, hogy miként az a fellebbezési tanács titkársága által a fellebbezési tanács elnöke részére megküldött 2007. szeptember 20-i levélből kiderül, a tárgyalás időpontját ekkorra már egyeztették, és így a fellebbezési tanács által a felek részére 2007. október 9-én megküldött telefax már csak e megállapodás írásos megerősítésének tekinthető. Az e levélben a felek részére biztosított 2007. október 19-én lejáró határidő szerinte nem a megállapodásra vonatkozó határidő, hanem az arra vonatkozó határidő volt, hogy előterjesszék esetleges – kizárólag a kitűzött időpontban fennálló akadályoztatásuk miatti indokokon alapuló – kifogásaikat a tárgyalás megtartása ellen. Márpedig a felperes 2007. október 19-i levele szerinte nem tartalmaz semmiféle olyan érvet, amely alapján ilyen kifogások elfogadhatóak lennének.

207 Harmadszor, a CPVO azt állítja, hogy a fellebbezési tanács elnökének a 2007. október 17-i és a 2007. november 5-i levélben szereplő megjegyzései a díjak megfizetésére vonatkozóan az A 007/2007. sz. ügyben nem jelentik azt, hogy az előzőleg egyeztetett időpont kérdésessé vált volna.

208 Negyedszer, amennyiben a Törvényszék nem követné az ő azon elgondolását, miszerint az időpontot már 2007. októberében egyeztették, a CPVO arra hivatkozik, hogy ilyen értelemben a megállapodás úgy értendő, hogy az eljárásban részt vevő felekre a végrehajtási rendelet 59. cikke (1) bekezdése szerinti rövidebb határidő vonatkozott.

209 Mindenesetre a CPVO, ötödször, arra hivatkozik, hogy a határidő értelmét és célját – ami szerinte az, hogy lehetővé tegye a felek számára azt, hogy megtegyék az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy részt tudjanak venni a szóbeli eljáráson, és hogy az a részükre megfelelő felkészülési időt biztosítson – a jelen esetben tiszteletben tartották. Ezenfelül az a tény, hogy az egy hónapos minimális határidő két nappal rövidebb volt, mindössze „apróság”, amelyre a felperes, az előzményekre tekintettel nem hivatkozhat. Ezt a „taktikát” ugyanis, az idézést megelőző ténykörülményekre tekintettel visszaélésszerűnek kellene minősíteni. Végül a CPVO az állítólagos eljárási hibát „jelentéktelennek” minősíti, és arra az ítélkezési gyakorlatra hivatkozik, miszerint a felperesnek nem fűződik jogos érdeke az olyan határozat alaki hiba miatti hatályon kívül helyezéséhez, amelynek esetén a közigazgatási szerv csak azonos tartalmú új határozatot tudna hozni (a Bíróság 117/81. sz., Geist kontra Bizottság ügyben 1983. július 6-án hozott ítéletének [EBHT 1983., 2191. o.] 7. pontja). A CPVO szerint ez a helyzet áll fenn a jelen esetben is, hiszen a fellebbezési tanács következtetése az ügy érdemi részét illetően helyes volt.

210 Végül a felperes ügyvédjének 2007. december 5-ére a Landgericht Hamburg elé történő idézését illetően a CPVO hangsúlyozza, hogy az később történt, mint a jelen ügybeli megállapodás, és hozzáteszi, hogy az érintett ettől még megjelenhetett volna Angers-ben december 4-én, Hamburgban pedig december 5-én.

211 A beavatkozó szerint a 2007. október 9-i értesítés egyetlen célja az volt, hogy a felek megegyezzenek egy időpontban, miután a fellebbezési tanács elnöke telefonon megbeszélte ügyvédeikkel, hogy ez az időpont elképzelhető számukra. A felperes eleinte nem terjesztett elő kifogást ezen értesítéssel szemben, és ezért úgy kellett tekinteni, hogy a tárgyalásra az egyeztetett időpontban fog sok kerülni. Egyébként a végrehajtási rendelet 59. cikke (2) bekezdésének bejelölése a 2007. október 9-i értesítésben egyértelműen azt mutatja, hogy annak kötelező hatályt tulajdonítottak.

212 A beavatkozó ezenfelül úgy véli, hogy a fellebbezési tanácsnak nem kellett figyelembe vennie a felperes által a 2007. október 19-i levelében kifejtett kifogásokat, hiszen azok nem a tárgyalás időpontjával kapcsolatos akadályoztatási okra vonatkoztak, hanem kizárólag arra a kérdésre, hogy az ügy állása indokolja-e a szóbeli eljárás december elején történő lefolytatását. Márpedig az e kérdésben hozott határozat a fellebbezési tanács diszkrecionális mérlegelési hatáskörébe tartozik.

213 Ami a felperesnek az ügyvédje Landgericht Hamburg elé történt idézésére alapított érvét illeti, a beavatkozó úgy véli, hogy a fellebbezési tanács előtti tárgyalás időpontját annál jóval korábban egyeztették le. Az említett ügyvédnek a német bíróságtól kellett volna kérnie a tárgyalás elhalasztását, ha kétségei voltak azt illetően, hogy kellőképpen fel tud-e készülni a fellebbezési tanács előtti tárgyalásra.

214 Ami konkrétabban a felperes kereshetőségi jogának kérdését illeti a T-133/08. sz. ügyben, a beavatkozó úgy véli, hogy az a fellebbezési tanács elnökének leveleiben egyértelműen kifejtésre került.

215 Végül viszonválaszában a beavatkozó hangsúlyozza, hogy bár – amint az a végrehajtási rendelet 59. cikke (1) bekezdése második mondatából következik – rövidebb határidőben is meg lehet állapodni, *a fortiori* ugyanazt az elvet célszerű alkalmazni akkor is, amikor valamely tárgyalási időpontot jóval korábban tűztek ki, mint az egy hónapos határidő. Az ilyen időpont kitűzése egyébként szerinte megfelel azoknak az elveknek, amelyek alátámasztják az idézés szükségességét, vagyis az eljárás szabályosságának és pártatlanságának biztosítását.

– A Törvényszék álláspontja

216 A végrehajtási rendelet 59. cikke értelmében:

„(1) A peres feleket [a rendelet] 77. cikkében foglaltak szerint idézik be a szóbeli eljárásra és felhívják figyelmüket e cikk (2) bekezdésére. Az idézést legalább egy hónappal a szóbeli eljárás kitűzött időpontja előtt küldik meg a peres feleknek, kivéve ha a felek és a [CPVO] rövidebb határidőben állapodnak meg.

(2) Ha a [CPVO] előtt tartandó szóbeli eljárásra szabályosan beidézett peres fél nem tesz eleget az idézésnek, az eljárás nélküle is lefolytatható.”

217 Jelen esetben sem a CPVO, sem a beavatkozó nem vitatja, és azt a fellebbezési tanács egyébként mindhárom megtámadott határozatban kifejezetten elismerte, hogy a végrehajtási rendelet 59. cikke (1) bekezdése második mondatában előírt egy hónapos határidőt nem tartották be, hiszen a 2007. december 4-i tárgyalásra szóló idézést a felperesnek 2007. november 6-án kézbesítették.

218 A tények alapján a fellebbezési tanács 2007. október 9-i telefax-üzenete, figyelemmel annak címére és szövegére, semmiképpen sem tekinthető úgy, mint amely a felperesnek megfelelő és szabályos formában, az előírt határidőn belül megküldött idézés szerepét töltötte volna be, annál is inkább, mivel azt nem az eljárás nyelvén szövegezték meg, és azt nem a végrehajtási rendelet 64. és azt követő cikkeinek releváns rendelkezéseinek megfelelően, vagyis tértivevényes ajánlott levélben küldték meg a címzettjének. Egyebekben e telefaxnak az a tartalma, hogy a fellebbezési tanács az eljárásban részt vevő feleket egy bizonyos időpontra „szándékozik” (intends to) beidézni.

219 Az egyetlen vitás kérdés tehát az, hogy a minimális, egy hónapos határidő be nem tartása olyan alapvető eljárási hibát képez-e, amely indokolhatja a három megtámadott határozat hatályon kívül helyezését.

220 E tekintetben a fellebbezési tanács által a három megtámadott határozatban a 2007. december 4-i azon tárgyalás kitűzésének alátámasztásaként hivatkozott két indok vizsgálatával kell kezdeni, amelyet a végrehajtási rendelet 59. cikke (1) bekezdésében előírt legalább egy hónapos határidőnél rövidebb időn belülre tűztek ki, a felperes ügyvédje által annak 2007. szeptember 20-i, 2007. október 19-i és 2007. november 5-i, 14-i és 29-i leveleiben előterjesztett kifogások ellenére.

221 Ami elsőként az arra alapított indokot illeti, hogy a felperes 2007. október 9-én írásban is elfogadta a fellebbezési tanács által javasolt tárgyalási időpontot, valóban igaz, hogy a végrehajtási rendelet 59. cikke (1) bekezdésének második mondata szerint a felek a CPVO-val rövidebb határidőn belülre kitűzött tárgyalási időpontban is megállapodhatnak, mint az ugyanezen rendelkezés által általában előírt egy hónap.

222 Ehhez még az is szükséges, hogy a feleknek a rövidebb határidőre vonatkozó megállapodása teljesen biztos legyen, aminek hiányában sérülhet a jogbiztonság elve. E megállapodást tehát nem lehet egyszerűen vélelmezni, vagy arra bizonyos homályos vagy nem egyértelmű körülmények fennállásából hallgatólagosan következtetni.

223 Így a jelen esetben a felperesnek a 2007. december 4-i időpontra vonatkozó beleegyezésére nem lehet pusztán a 2007. október 9-i telefax-üzenetnek az ügyvédje által aláírt (láttamozott), és kérésre „kézbesítési visszaigazolásként” történt visszaküldésének tényéből következtetni. A kézbesítési visszaigazolás ugyanis fogalmánál fogva mindössze valamely irat kézhezvételének megtörténtét bizonyítja. És mint ilyen, nem jelent semmiféle olyan szándéknyilatkozatot, amelyből a felek közötti megállapodás létrejöttének tényére lehetne következtetni.

224 A CPVO által írásbeli beadványaiban állítottakkal szemben, a feleknek a 2007. december 4-i időpontra vonatkozó megállapodására nem lehet a fellebbezési tanács titkársága által a fellebbezési tanács elnökének címzett 2007. szeptember 20-i levélből (lásd a fenti 47. pontot; az ellenkérelemhez csatolt 11. melléklet) sem következni. Azonkívül, hogy e levélre, amely a CPVO belső levelezése, nem lehet a felperessel szemben hivatkozni, amennyiben azt ő vitatja, annak szövege nem igazolja, hogy az érdekeltekkel előzetesen felvették a kapcsolatot egy olyan tárgyalási időpont meghatározása érdekében, amely „minden érintett fél számára megfelel”, és amely csakis 2007. decemberének első hete folyamán tűnt „lehetségesnek”. E szöveg tehát, 2007. szeptember 20-án, nem utalt a felek által a kitűzendő tárgyalás időpontja tekintetében adott beleegyezésre (megállapodásra). Sőt, ellenkezőleg, a fellebbezési tanácsnak a kifejezetten az ezen puhatolózó jellegű telefonbeszélgetésekre adott válaszként küldött ugyanaznapi levelében (lásd a fenti 48. pontot; a T-133/08. sz. ügy keresetlevelének 7. melléklete) a felperes ügyvédje elvi kifogásokat fogalmazott meg azzal kapcsolatban, hogy az A 005/2007. és az A 006/2007. sz. ügyekben a tárgyalás megtartsák, mielőtt a CPVO határozatot hozna A 010/2007. sz. ügyben. E kifogásokat a 2007. október 19-i levélben is megismételte.

225 Másodszor, ami az arra alapított indokot illeti, hogy a felperes nem élt a rendelkezésére álló azon lehetőséggel, hogy tíz napon belül, legkésőbb 2007. október 19-éig, írásban jelezze, hogy a 2007. december 4-i tárgyaláson való megjelenésében alapos okok miatt akadályoztatva van, emlékeztetni kell arra, hogy a 2007. október 9-i telefax a következőket tartalmazta: „Amennyiben a CPVO fellebbezési tanácsának titkársága a jelen telefax-üzenet keltétől számított tíz napon belül nem kap az Önök részéről megfelelően indokolt kifogást, akkor a javasolt időpontot az Önök részéről elfogadottnak tekinti, és hamarosan megküldi Önöknek az idézést.”

226 Mindazonáltal a fentiekben kifejtett, a 2007. szeptember 20-i, kifogásokat tartalmazó levéllel (amely levélre csak 2007. október 17-én adtak választ) kapcsolatos indokok miatt, a felperesnek a 2007. október 9-i telefaxra vonatkozó reakciója hiányát nem lehetett az említett telefaxban említett időpont implicit vagy hallgatólagos elfogadásának tekinteni.

227 Végül, a fellebbezési tanács elnöke teljes mértékben tudatában volt annak, hogy a felperes a 2007. december 4-i tárgyalás megtartásával szembeni elvi jellegű és indokolt kifogást terjesztett elő, amint azt a felperes ügyvédjének küldött 2007. október 17-i levele is mutatja, amely válaszként a 2007. szeptember 20-i levelére, arról tájékoztatta őt, hogy „a fellebbező 2007. szeptember 20-i azon kérelmének, amely a három eljárásra kitűzött tárgyalás időpontjának elhalasztására irányult, a fellebbezési tanács nem adott helyt”.

228 Ezenkívül hangsúlyozni kell, hogy arra is 2007. október 19-én került sor, hogy a felperes fellebbezést terjesztett elő a fellebbezési tanácsnál az érvénytelenség megállapítása iránti kérelemre vonatkozó határozattal szemben. E körülmény, amely új ténynek minősül, és amely az említett fellebbezési tanács előtti eljárások megfelelő lefolytatása szempontjából fontos, akárcsak a felperes ügyvédjének ugyanaznapi, a fellebbezési tanács elnökének küldött levelének szövege, amely kifejti annak indokait, hogy miért vélte úgy, hogy a törlés kérdését elsőként kellene eldönteni, és így nincs értelme a többi ügyben az év vége előtt tárgyalást tartani, szintén alkalmas lehet a 2007. december 4-i időpont elfogadására vonatkozó vélelem megdöntésére.

229 Az első három ügyben a tárgyalás megtartásával kapcsolatos ezen kifejezett és elvi kifogás körülményére tekintettel a fellebbezési tanács nem „vélelmezhette” alappal azt, hogy a felperes beleegyezett a tárgyalás 2007. év végén történő megtartásába, még kevésbé azt, hogy beleegyezett volna a végrehajtási rendelet 59. cikkének (1) bekezdésében előírt legalább egy hónapos határidőnél rövidebb határidőbe, azon indokkal, hogy a felperes nem reagált tíz napon belül a 2007. október 9-én megküldött telefaxra.

230 A Törvényszék így a fellebbezési tanács által előterjesztett két indok vizsgálata alapján arra következtet, hogy azok jogilag nem támasztják alá kellőképpen a felperesnek a végrehajtási rendelet 59. cikke (1) bekezdése által előírt legalább egy hónapos határidőnél rövidebb határidőbe való beleegyezését.

231 Mivel a tárgyalás kitűzésére vonatkozó ezen minimális határidőt nem tartották be, azt kell megállapítani, hogy a felperesnek a fellebbezési tanács előtti szóbeli eljárásra történő idézése nem volt szabályszerű.

232 A felperes távolmaradása e tárgyalásról ennélfogva nem jogosította fel a fellebbezési tanácsot az eljárásnak a felperes távollétében történő lefolytatására. A végrehajtási rendelet 59. cikkének (2) bekezdéséből ugyanis az következik, hogy az eljárást a fél távollétében csak akkor lehet lefolytatni, ha a „szabályszerűen” beidézett fél azon nem jelenik meg.

233 Az e rendelkezés, valamint a meghallgatáshoz való jog megsértésére alapított jogalap a három ügyben tehát megalapozott, és a három megtámadott határozat hatályon kívül helyezését vonhatja maga után.

234 A CPVO és a beavatkozó egyik érve sem alkalmas e következtetés megdöntésére.

235 Először is, ami azt az érvet illeti, miszerint a határidő értelmét és célját a jelen esetben tiszteletben tartották, sérti a végrehajtási rendelet 59. cikkében előírtakat, amelyek a tárgyalás kitűzésére vonatkozóan „legalább” egy hónapos határidőről rendelkeznek. Miként azt a felperes helyesen kiemeli, az idézés formális jelentése szerint az eljárás szabályosságát és méltányosságát kívánja szolgálni, és azon minimális időtartam betartását, amely a felek részére lehetőséget ad arra, hogy megfelelőképpen felkészüljenek a szóbeli eljárásra. Mivel a közösségi jogalkotó az e célra szánt időtartamra minimálisan egy hónapot látott szükségesnek, ezért a fellebbezési tanács e jogalkotói vélekedést nem vonhatja kétségbe eseti alapon.

236 Másodszor, ami azon érvet illeti, miszerint e minimális határidő betartásához csak két nap „hiányzott”, vagyis az olyan „apróság”, amelyet a CPVO „jelentéktelen” eljárási hibának minősít, és az arra való hivatkozás a felperes részéről „visszaélésszerű taktika”, az láthatóan az említett határidő jelen esetben megállapított megsértése konkrét következményeinek értékelésén alapul.

237 Márpedig e minimális határidő be nem tartása olyan alapvető eljárási hibának minősül, amely maga után vonhatja mindhárom megtámadott határozat hatályon kívül helyezését, anélkül hogy ezenfelül bizonyítani kellene, hogy az említett mulasztás a felperes számára érdeksérelmet okozott. Az ilyen jellegű alapvető eljárási hiba ugyanis rokon jellegű az olyan eljárási szabály megsértésével, amelynek figyelmen kívül hagyása a jogi aktus érvénytelenségét vonja maga után, függetlenül a jogsértés konkrét következményeitől (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-287/95. P. és C-288/95. P. sz., Bizottság kontra Solvay ügyben 2000. április 6-án hozott ítéletének [EBHT 2000., I-2391.] 45. és 46. pontját, és a Törvényszék T-223/06. P. sz., Parlament kontra Eistrup ügyben 2007. május 23-án hozott ítéletének [EBHT 2007., II-1581. o.] 59. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Következésképpen a CPVO által hivatkozott ítélkezési gyakorlat a jelen esetben irreleváns.

238 Mindenesetre az, hogy a felperes megtagadta a 2007. december 4-i tárgyaláson való részvételt, nem minősíthető visszaélésszerű taktikának. Épp ellenkezőleg, a felperes jogos és alapos indokkal kérte, hogy a fellebbezési tanács függessze fel a szóban forgó három ügyben a határozathozatalt mindaddig, amíg a törlési eljárást lezáró határozat nem születik meg (A 010/2007. sz. ügy).

239 A szóban forgó három ügyben folyó eljárás felfüggesztése iránti kérelem elutasítását illetően a fellebbezési tanács a törlés iránti kérelemre vonatkozó határozatban (mivel a leírás kiigazítására vonatkozó határozat és az elutasító határozat ugyanezen indokolásra utal vissza) a következőképpen indokolta döntését:

„Újabb fellebbezési eljárás van folyamatban, amelyben a fellebbező a LEMON SYMPHONY növényfajta oltalma érvénytelenségének megállapítását kéri, a [rendelet] 20. cikkének megfelelően. Lévén, hogy ez utóbbi eljárást előzetesen eldöntendőnek tartja a jelen eljárásokhoz képest, a fellebbező a rendelet 106. cikkének megfelelően azt kéri, hogy azokat függesszék fel mindaddig, amíg az érvénytelenség megállapítása iránti eljárást nem bírálják el jogerősen.

E kérelem nem megalapozott. A rendelet 106. cikke nyilvánvalóan nem alkalmazható. E cikk a rendes bíróságok előtt indított keresetekre vonatkozik. Mindazonáltal, mégha figyelembe is vennénk azt az általános elvet, amelynek értelmében az eljárás felfüggesztése lehetséges, és arról a fellebbezési tanács mérlegelés alapján dönthet, a jelen esetben az eljárás felfüggesztése akkor sem kerülhet szóba. Az eljárás felfüggesztésének előfeltétele ugyanis az, hogy a másik eljáráshoz előzetes döntéshozatali hatály fűződjön. Jelen esetben csak akkor állna fenn ez a helyzet, ha a semmisséggel kapcsolatos fellebbezést a fellebbező számára kedvező módon bírálnák el. Ennélfogva, ahhoz hogy jelen esetben az eljárást fel lehessen függeszteni, legalább valószínűsíteni kellene tudni a fellebbezés eredményességét. Jelen esetben azonban nem ez a helyzet. Az érvénytelenség megállapítása iránti eljárás nem lehet sikeres, hiszen a jelen határozatban kifejtett okok miatt nincs jogalapja annak, hogy a CPVO-tól olyan határozat hozatalát kérjék, amelynek értelmében a megtámadott LEMON SYMPHONY növényfajta oltalmának semmisségét kellene megállapítani.”

240 Márpedig, miként arra a fenti 98. pontban rámutattunk, az itt tárgyalt három ügy szoros összefüggésben van a T-242/09. sz. üggyel (a LEMON SYMPHONY érvénytelenségének megállapítása iránti eljárás), hiszen annak kimenetele meghatározó a többi ügy kimenetele szempontjából.

241 A fellebbezési tanács egyébként nem vitatta ezen összefüggést a megtámadott három határozatban. Inkább azzal a megfontolással indokolta az eljárás felfüggesztése iránti kérelem elutasítását, hogy az érvénytelenség megállapítása iránti eljárás „eredményessége egyáltalán nem valószínűsíthető”, és így annak nem is lehet kedvező kihatása a felperes helyzetére a másik három ügyben.

242 Ezzel ugyanakkor a fellebbezési tanács erősen prejudikálta azt a határozatot, amelyet neki az említett eljárásban meg kellett hoznia, miközben az még igencsak az elején tartott.

243 Ráadásul e prejudikáció mind ténybeli, mind jogi szempontból tévesnek bizonyult. Ugyanis az ezen értékelés alátámasztásaként hivatkozott indokot, vagyis lényegében azt, hogy a felperes nem kérheti a CPVO-tól a rendelet 20. cikke szerinti határozat meghozatalát, a fellebbezési tanács – ugyan más összetételben eljárva – még csak nem is említette meg az A 010/2007. sz. határozatban az érvénytelenség megállapítása iránti kérelemre vonatkozó határozattal szemben benyújtott fellebbezés elutasításának indokolásaként. Sőt mi több, úgy tűnik, hogy a fellebbezési tanács a szóban forgó indokot az A 010/2007. sz. határozat 1. pontjában mint megalapozatlant utasította el, a Törvényszék T-95/06. sz., Federación de Cooperativas Agrarias de la Comunidad Valenciana kontra CPVO - Nador Cott Protection (Nadorcott) ügyben 2008. január 31-i ítéletére (EBHT 2008., II-31. o.) figyelemmel, amelynek 81. pontja kimondja, hogy „a (…) rendelet 20. és 21. cikkének értelmében bármely személy kérheti a CPVO-tól, valamely növényfajta-oltalom megadását követően és függetlenül a fellebbezési tanácshoz benyújtott fellebbezéstől, hogy azt nyilvánítsa semmisnek, vagy törölje a közösségi növényfajta-oltalmat arra történő hivatkozással, hogy ezt az oltalmat a CPVO olyan növényfajta számára adta meg, amely nem felel meg az ugyanezen rendelet 7–10. cikkében foglalt anyagi jogi feltételeknek”.

244 A felperesnek tehát jogos és alapos oka volt a 2007. december 4-ére kitűzött tárgyalás megtartását kifogásolni. Megfordítva a dolgot, bármi legyen is határozatának mélyebb indoka, a fellebbezési tanács elnöke nem megfelelő módon – sőt, mondhatni, azzal visszaélve – gyakorolta hatáskörét, amikor a felperes indokolt és megalapozott kifogásai ellenére a tárgyalás ezen időpontban való megtartása mellett döntött.

245 Az előbbi megfontolások egészére való tekintettel, a végrehajtási rendelet 59. cikke és a meghallgatáshoz való jog megsértésére alapított, a T-133/08. sz., a T-134/08. sz. és a T-177/08. sz. ügyekben indított keresetekben közös jogalap megalapozott.

246 Következésképpen a T-133/08. sz., a T-134/08. sz. és a T-177/08. sz. ügyben hozott három megtámadott határozatot hatályon kívül kell helyezni, anélkül hogy a keresetekben foglalt többi jogalapról és érvről határozni kellene.

*A T-133/08. sz. ügyben benyújtott keresetben szereplő kereseti kérelmek első fele második részének sorsáról*

247 A CPVO azt állítja, hogy a T-133/08. sz. ügyben benyújtott keresetben szereplő kereseti kérelmek első felének azon második része, amely a fajtaleírás kiigazítására vonatkozó határozat hatályon kívül helyezésére irányul, elfogadhatatlan. Mégha vélelmezzük is, hogy a felperes e határozattal szemben benyújtott fellebbezése elfogadható, ami nem így van, a CPVO szerint akkor sem képzelhető el, hogy a Törvényszék azt hatályon kívül helyezi, hiszen a fellebbezési tanács e tekintetben nem is hozott határozatot. A CPVO szerint ugyanis a fellebbezési tanácsnak – ugyan ez jogellenes lett volna, de – határozatot kellett volna hoznia ahhoz, hogy a fajtaleírás kiigazítására vonatkozó határozatot semmisnek lehessen nyilvánítani.

248 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a kereseti kérelmek első felének második részével a felperes valójában azt kéri, hogy a Törvényszék hozza meg azt a határozatot – nevezetesen a fajtaleírás kiigazítására vonatkozó határozatot semmisnek nyilvánító határozatot –, amelyet a CPVO fellebbezési tanácsának kellett volna meghoznia. Így azt kell megállapítani, hogy kereseti kérelmei első felének ezen részével a felperes a fellebbezési tanács határozatának megváltoztatását kéri, a rendelet 73. cikke (3) bekezdése értelmében a Törvényszékre ruházott azon hatáskör alapján, amelynek értelmében a Törvényszék hatásköre kiterjed az A 007/2007. sz. határozat megváltoztatására is.

249 A kereseti kérelmek első felének e második részének elfogadhatósága tehát ugyanolyan módon merül fel, mint a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) fellebbezési tanácsai határozatainak megváltoztatására irányuló hasonló kereseti kérelmek

elfogadhatósága a közösségi védjegyügyekben a 207/2009 rendelet 65. cikkének (3) bekezdése által a Törvényszékre ruházott hatáskör alapján, amelynek szövege azonos a rendelet 73. cikkének (3) bekezdésével.

250 Márpedig e pereket illetően a Bíróság C-263/09. P. sz., Edwin kontra OHIM ügyben 2011. július 5-én hozott ítéletének (EBHT 2011., I-5853. o.) 72. pontjában kimondta, hogy a Törvényszék számára biztosított megváltoztatásra vonatkozó hatáskör nem ruházza őt fel azzal a jogkörrel, hogy a fellebbezési tanács értékelését a saját értékelésével váltsa fel, és főleg nem azzal, hogy olyan értékelést fogalmazzon meg, amellyel kapcsolatban az említett fellebbezési tanács még nem foglalt állást. Következésképpen a megváltoztatásra vonatkozó hatáskör gyakorlásának főszabály szerint azokra az esetekre kell korlátozódnia, amikor a Törvényszék, miután felülvizsgálta a fellebbezési tanács által megfogalmazott értékelést, a már bizonyított ténybeli és jogi elemek alapján meg tudja állapítani, hogy a fellebbezési tanácsnak milyen határozatot kellett volna hoznia.

251 Jelen esetben, miként azt a CPVO helyesen kiemeli, a fellebbezési tanács nem hozott határozatot a fajtaleírás kiigazítására vonatkozó határozat jogszerűségével kapcsolatos érdemi kérdésekben.

252 E körülmények alapján nem lehet helyt adni a T-133/08. sz. ügyben benyújtott keresetben szereplő kereseti kérelmek első fele azon részének, amely a fajtaleírás kiigazítására vonatkozó határozat hatályon kívül helyezésére irányul (lásd ebben az értelemben és analógia útján a fent hivatkozott Edwin kontra OHIM ügyben hozott ítélet 74. pontját, amely megerősítette a Törvényszék T-165/06. sz., Fiorucci kontra OHIM- Edwin (ELIO FIORUCCI) ügyben 2009. május 14-én hozott ítéletének [EBHT 2009., II-1375. o.] 67. pontját).

## A költségekről

*A felek érvei*

253 A CPVO a négy egyesített ügy mindegyikében arra kérte a Törvényszéket, hogy mondja ki, hogy a CPVO-nak csak akkor kell viselnie saját költségeit, amennyiben a kereseti kérelmek valamelyikének helyt adnak.

254 A felperes azzal érvel, hogy e kérelem nem indokolt, és nincs semmiféle nyilvánvaló ok arra, hogy pernyertessége esetén megtagadják tőle költségei megtérítését.

*A Törvényszék álláspontja*

255 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 3. §-a alapján részleges pernyertesség esetén vagy különleges indokból a Törvényszék elrendelheti a költségeknek a felek közötti megosztását, vagy határozhat úgy, hogy mindegyik fél maga viselje saját költségeit.

256 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 4. §-a alapján a Törvényszék elrendelheti, hogy a beavatkozó maga viselje saját költségeit.

257 Az eljárási szabályzat 136. cikke alapján, amely az eljárási szabályzat 130. cikke értelmében a CPVO ellen indított keresetekre is alkalmazandó, ha a Törvényszék a fellebbezési tanács határozata elleni keresetnek helyt ad, elrendelheti, hogy a CPVO kizárólag a saját költségeit viselje.

258 Tekintettel arra a kettős körülményre, hogy egyrészt a felperes a T-242/09. sz. ügyben, amelynek kimenetele a másik három ügy kimenetelére nézve meghatározó, pervesztes lett, másrészt pedig, hogy a CPVO és a beavatkozó a három másik ügyben előterjesztett kereseti kérelmeik lényegét illetően pervesztes lett, a fent idézett rendelkezések méltányos alkalmazása az lenne, ha mindegyik fél maga viselné saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (második tanács)

a következőképpen határozott:

**1) A Közösségi Növényfajta-hivatal (CPVO) fellebbezési tanácsának a LEMON SYMPHONY növényfajta részére megadott oltalom érvénytelenségének megállapítása iránti kérelemmel kapcsolatban 2009. január 23-án hozott határozata (A 010/2007. sz. ügy) ellen indított keresetet elutasítja.**

**2) A CPVO fellebbezési tanácsának a LEMON SYMPHONY növényfajta végleges fajtaleírásának a közösségi növényfajta-oltalmi lajstromban hivatalból átvezetett kiigazítására vonatkozó határozata elleni fellebbezéssel kapcsolatban 2007. december 4-én hozott határozatát (A 007/2007. sz. ügy) hatályon kívül helyezi.**

**3) Az e határozat elleni keresetet annak ezt meghaladó részében elutasítja.**

**4) A CPVO fellebbezési tanácsának a LEMON SYMPHONY növényfajta részére megadott oltalom törlése iránti kérelemmel kapcsolatban 2007. december 4-én hozott határozatát (A 006/2007. sz. ügy) hatályon kívül helyezi.**

**5) A CPVO fellebbezési tanácsának a SUMOST 01 növényfajta közösségi növényfajta-oltalmi bejelentésével kapcsolatban 2007. december 4-én hozott határozatát (A 005/2007. sz. ügy) hatályon kívül helyezi.**

**6) Mindegyik fél maga viseli saját költségeit.**

Forwood Dehousse Schwarcz

Kihirdetve Luxembourgban, a 2012. szeptember 18-i nyilvános ülésen.

Tartalomjegyzék

Jogi háttér ..... 2

A jogvita előzményei ..... 3

A CPVO előtti közigazgatási eljárások ..... 3

A CPVO fellebbezési tanácsa előtti eljárások az A 005/2007., az A 006/2007. és az A 007/2007. sz. ügyekben ..... 7

A CPVO fellebbezési tanácsa előtti eljárás az A 010/2007. sz. ügyben ..... 12

Eljárás ..... 16

A felek kereseti kérelmei ..... 17

A négy egyesített ügy között fennálló összefüggésekre és azok vizsgálatának célszerű sorrendjére vonatkozó előzetes észrevételek ..... 18

A T-242/09. sz. ügy ..... 19

Az elfogadhatóságról ..... 19

Az ügy érdeméről ..... 20

A rendelet 76. és 81. cikkének együttesen értelmezett rendelkezéseinek megsértésére alapított, első jogalapról ..... 20

– A felek érvei ..... 20

– A Törvényszék álláspontja ..... 22

A rendelet 20. és 7. cikke együttesen értelmezett rendelkezéseinek megsértésére alapított, második jogalapról ..... 29

– A felek érvei ..... 29

– A Törvényszék álláspontja ..... 29

A rendelet 75. cikke megsértésére alapított, harmadik jogalapról ..... 29

– A felek érvei ..... 29

– A Törvényszék álláspontja ..... 30

A végrehajtási rendelet 63. cikke (1) és (2) bekezdésének megsértésére alapított, negyedik jogalapról ..... 31

– A felek érvei ..... 31

– A Törvényszék álláspontja ..... 31

A T-242/09. sz. ügy érdemi részére vonatkozó végkövetkeztetések ..... 33

A T-133/08., T-134/08. és T-177/08. sz. ügy ..... 33

A keresetek érdemi részéről ..... 33

A keresetek jogalapjainak általános bemutatása ..... 33

A végrehajtási rendelet 59. cikkének (2) bekezdése és a meghallgatáshoz való jog megsértésére alapított, mindhárom keresetben közös jogalapról ..... 33

– A felek érvei ..... 33

– A Törvényszék álláspontja ..... 35

A T-133/08. sz. ügyben benyújtott keresetben szereplő kereseti kérelmek első fele második részének sorsáról ..... 39

A költségekről ..... 40

A felek érvei ..... 40

A Törvényszék álláspontja ..... 40